

Φίλατος,

Ἐν Περβίλῃ τῇ 30ῇ Μαΐου 1912

Ἄν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε ὅποιον εὐάρεστον ἔκκληξιν ἰσοάνθιν, ὅτε ἀπρσοδοκίμως καὶ ἀνελαπίτως ὄλως ἔλαβον ἀπὸ τινος τὸν 16' τόμον τῆς «*Ποικίλης Στοᾶς*».

Τόσον εἶχον συνείδησι αὐτὴν κατὰ τὰ προηγούμενα ἔτη, ὥστε νὰ μοὶ ἔρπουσι λυπηρὰν ἀλιθῶς ἐντύπωσιν ἢ ἑλλειψίς αὐτῆς. Εἶχεν ὄντως κατασπῆ ἀναπόσπαστόν τι ἐν τῷ βίῳ τῶν ἀγαπιόντων τὰ ὄρατα πράγματα, τῶν ὁποίων μεγίστη ἡ χαρὰ ἐπὶ τῇ ἐκ νέου ἐμφανίσει αὐτῆς ἐν τῷ Ἑλληνικῷ φιλολογικῷ στερεώματι.

Συνδεόμενος πρὸς αὐτὴν διὰ παλαιᾶς συνεργασίας καὶ ἰδρυτικῆς ἀναμνήσεως, ἀσμίμως ἐκπληρῶ τὴν φιλικὴν ὀφειλὴν αἰτίαν — καίτοι ἀπὸ πολλοῦ ἔπαυσα, ἄλλων φροντιστῶν καὶ ἄλλων λόγων ἐπιτακτικῶν, ἀσχολούμενος περὶ τὰ καθαρῶς φιλολογικὰ καὶ λογοτεχνικὰ — πέρμας ἐμὴν διήγημά μου, ὅπερ μόνῃ ἢ ἀγαπῆ μου καὶ ἡ ἐκείμεις πρὸς τὴν ἀγαπῆν «*Ποικίλην Στοάν*» ἀνασῶρει ἐκ τοῦ πενιχροῦ χαρτοφύλακτου ἔργων μου ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀπειρήσεως.

Ἐδόμενος τῇ ἀλιθῶς λαμπρῇ Ἑπετριδί ἡμῶν νέουσι θριάμβους καὶ ἰσχυρίων μακροβιότητι, διατελώ μετὰ πολλῆς τιμῆς καὶ ἀπολάφης.

Ἐμὲτος
ΔΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΤΑΛΗ

ΔΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΤΑΛΗ

ΓΑΜΟΣ ΕΚ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΟΣ

(1896)

Α'

ΡΩΪΑΝ τῆς Κρητικῆς, μετὰ τὴν ἀπόλαυσιν τῆς θείας λειτουργίας, ἡ μεγάλη ὁδὸς τοῦ Πέλου ἔβριθε, ὡς οὐκ ἠθέως, κόσμιον ἀνερχομένου καὶ κατερχομένου αὐτὴν ἐν παντεῶσι ἱματισμοῖς, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἐπλειονορήρηται τὸ εὐφρασιακὸν ἔνδυμα.

Ἡ οὐροῦ ἄμμος τῶν ἀνθρώπων ἦτο μείζων ἐν τοῖς πελοποννησίοις, κατὰ μήκος τῶν ὁποίων ἴσταντο ὡς ἐπὶ τὸ κοινὸν τσαρῖα κομμετόμενοι, χειροποιήσομενοι, μρωδάτοι, μὲ ἐστυρημένους τῆς μύστακας, ἐπιθετικοί. Ἀνέμενον νὰ ἐξέλθωσιν οἱ μὲν ἐκ τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας κρητῆ καὶ δεσποτιδῆς ὁρθόδοξοι, οἱ δ' ἐκ τοῦ τῆς Σάντα Μαρίας καθολικῆς. Αἱ κρητῆ ἐξήρχοντο ἢ μὴ κατόλιν τῆς ἄλλης, οἱ δὲ τσαρῖκοι ἀποκαλυπτόμενοι ἐχαιρέτιζον μετὰ σεβασμῶν ἢ μετ' ἀναίδειας, ἕκαστος κατὰ τὴν ἴδιαν ἀνατροφὴν ἢ κατὰ τὸν βαθμὸν τῶν σχέσεων τῶν πατρῶν ἐξερχομένης.

Τὴν ἄκρον ταῦτο τῆς οὐκ ἐπιθυμητῆς παλιωρίας τῶν γυναικῶν, ἡμῖν τῇ ἀπολόσει τῆς Ἑλληνικῆς, παρατηρεῖται οὐ μόνον ἐν Πέλω, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἅπου οἱ νέοι παρατάσσονται οὐχὶ πλέον ἐν τῇ ἰδίᾳ, ἀλλ' ἐν αὐτῇ ἐφ' ἑσπέρῃ τοῦ ναοῦ εἰς δύο στοίχους, ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐπὶ μύλλον ἀποφραγμένους καὶ καθιστόντας οὕτω λίαν δυσχερῆ τὴν θέσιν πρὸ πάντων τῶν ζητητῶν καὶ ἐνέμων γυναικῶν.

Ἐκ τοῦ ἀπέθανε τοῦ Γ' αὐτοῦ Σερβῶν Ἐμπορικοῦ Καθεδρικοῦ εἶχεν ἐξέλθῃ νεανίας, ὅστις, οὐδαμῶς φανόμενος ὅτι εἶχε τίς τις κατεκτετακτὸς, ἔστη πρὸ τῆς θέσας αὐτοῦ, ἀπλοῦς θεατῆς τοῦ παρολαύοντος πρὸ αὐτοῦ πλήθους, ἐντὶ σχεδὸν ταυτοχρόνως ἕτερος, ὑψηλός, περιεσφιγμένος ἐντὸς ἡδονικῆς βαθέως κωροῦ χρώματος, φροῦδων πινταλίων χρώματος ἀνοιχτοῦ, ὑποδήματα μιντερά, τερτωμένος ὡς στήλη τηλεγραφικῆ, μὲ τὸν μύστακα ἐστυρημένον καὶ εἰς ὄψιν λήγοντα, τὴν κόμην ἐκτετασμένην καὶ λήμποσαν ἐκ παρρησίου, χωρὶς οὐδενὴ θυσίᾳ αὐτῆς νὰ ἐκπεύγη ἀνεπότακτος, τέλειος γυναικοθήρας, διεκδίδων τοῦ διαβαίνοντος πλήθους, ἐχώρησε, κείνων τὴν χεῖρα, πρὸς τὸν πρὸ τοῦ κωροῦ ἰσάμενον.

— Τι μου κάρνεις αυτό, γεροφίλοι; Ήρώτησαν αὐτὸν διὰ προφορᾶς, ἐν ἧ μὲθ' ὕλας τῆς προσπιθῆκας αὐτοῦ, ὅπως τὴν μεταβάλλῃ, διετηροῦντο κεντησανὸς ἔχον ὀνυμειωτισμοῦ.

— Τὴν σπηθὴ μου ἐπιθεώρησαν, ἀπήγγησαν ὁ πρῶτος μετῴων. Καμιαρῶνα τοῖς ἐργολάβοις τοῦ Σταυροδρομίου, οἱ ὅσοι οὐδὲ στήρην ἀφῆσαν τῆς ταλαιπώρουσ ἀνοίας νάποθῶσαν ἐπελάνο τῶν γητρῶν. Ἀκόμη εἰς τὰ αὐτὰ των ἠχοῦν τὰ ἄρματα τοῦ Ἐταγγέλιου, καὶ αὐτοὶ οἱ Σατιωῖδες τῆς παρῶν ἔτι τὴν Κόλασον!

— Ἐλα δά! Μὴ μᾶς κάρνεις τὸν ἄρμον, καρο-Γεώργιο! Ὑπέλαβεν ὁ πρῶτος, θὰ μοῦ εἶπες ὅτι τοῦ κακοῦ καὶ εἶσι σὺν ἄρα στένωσ ἐδῶ καθε Κρημασῆρ. Αὐὰ κῆ-κουω θά σου πωῆ, καὶ μὲνε, καὶ ὄνευ τὰ δῶνι...

— Τώρα πάτησε στήν πῆται, Στέρωτ! Ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος. Μὲ γνωρίζεις ἀρκετὰ καλῶ, φέρε μου, ὥστε νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι πεντήρα δὲν ἔδω ἐγὼ γὰ τέτοιου δουλειᾶς. Ὅσο γὰ ὄνευ, ἀλλάσει τὸ πρῶτον. Σὲ ἔβλεπε ἕνα σζέδιον εἰς τὸ κεφάλι σου, τὸ ἐπιθῶνις μὲ ἐπισηρ καὶ ὑποσηρ, καὶ σφῆται τὸ φουῶνον νὰ ἦναι φοβερὰ ὠχρησμένον, διὰ νὰ μὴ τὸ ἐκπολυμῆσης.

— Νὰ τα δά! Τώρα θὰ μοῦ ἴης ὅτι καὶ ἐγὼ ἦλθα κατὰ ὄνυ κεντηρῶν καμ-ρίων.

— Δὲν οὐ ἔξερνε δι' ὑποσηρ, Στέρωτ ἀλλὰ καλὰ πάτησε ἠρωτίζεις διὰ τὴν ὑπόληψιν τῆς δουλειᾶς σου. Αὐτὸ εἶναι ἐκπολυμῶν καὶ ἀντιῶνον μὲ τὸ σιτημῆτον σου ἐκπολυμῶντο μονοτόνι.

— Δὲν ἐπίστευα νὰ εἶσαι προσηρμένος μὲ τὴν μαντιῆρ ἀνεσηρ.

— Μαντιῆρ ἀνεσηρ! Νὰ, γὰ, γὰ! Μουῆ, χωρὶ τοῦ ἠῶντινι κολασῶ δὲν θέλει, ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος γελῶν. Θὰ ἦμιν δὲ ὁ ἠλιθιώτερος τῶν ἀνθρώπων, ἄν, ἐπιθεωρῶν τὰ γινόμενα καὶ πραγματοποιητὰ ἐκπολυμῶν Κρημασῆρ, δὲν κατέοθοντι νῦνα κῆ-λόγω τὶ κακὰ φουῶνι ὁ καθένας ἀπ' αὐτοῖς ἐδῶ τοῖς τοιλημῶνι. Ἐλα, ἔλα! Ἐτοιμάσον νὰ βγάλῃς τὸ καπέλλο σου καὶ νὰ λογιῆς κομμάτι τὴν κοροδῶνι μῶν σου.

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Γεώργιος ἠπέδειξε διὰ τοῦ βλέμματός νῦνα κῆ ἐξορησμένον τῆς δούδου Χατζηπούλου ὑπὸ τὴν οὐροδῶν σφῆταις τῶν κηρίων.

Ὁ Στέρωτος ὠχρησεν, ἐταπῆθη, ἠθέλησε νὰ διαμαρτυρηθῆ, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ εἶα ὄλλον δετὴν παρήρητο, σιωπῆσας, ἐξέβλεκε τὴν πῆτον, ἐκτελῶν κατὰ γρημῆ τὴν οὐρβουλήν τοῦ φέλου των. Ἐἶτα δέ:

- Μὴ φύγῃς ἀπ' αὐτοῦ, εἶπὸν ἐν βίῃ, ἠκολούθησε τὴν εἶον.
- Κατεργάση! Ἐπιθῶνις ὁ Γεώργιος, ἐνόμιζες ὅτι ἠμῆταις νὰ μὲ ἀπατήσης. Μετὰ τῆν λεπτιὰ ὁ Στέρωτος ἐπαρήρητο ὡσὼν βρεγμένη γάτα.
- Τάειδες; Τῶ εἶπεν ὁ Γεώργιος.
- Τὶ νὰ εἶδῃ; Ὑπέλαβεν ὁ Στέρωτος ἐρωτῶν.
- Τέλος πάντων ὡς τ' ἀφήσωμε. Κένταξ τὴ δουλειὰ σου καὶ μὴ σὲ μέλῃ. Ἐγὼ ὡς φίλος σοῦ εὐχρημαι καλῶν ἐπιτηρῶν. Ἀλλὰ τί ἠθέλες;
- Νομίζω ὅτι γνωρίζεις τὸν χοροδιδάσκων Ραζῆρ;
- Νὰ, πηγαίνω κάποτε τὸ βράδυ εἰς τὸ ἀζολεῖόν των καὶ ξεμοναχίζω τὰ πόδια μου.
- Ἦθελα νὰ μοῦ δώσῃ μαθήματα ζωοῦ καὶ ἐπιτηροῦσαι νὰ μὲ ἀπατήσης, ἄν δὲν σὲ ἐμποδίσῃ τι.
- Μὲ μεγάλῃ μου εὐχαρίστησαν.

— Ἦθελα μόνον νὰ κάρω τὰ μαθήματα ἰδιατέρως, διότι δὲν ταιριάζει εἰς τὴν ἡλικίαν μου νὰ μεταβάνω εἰς τὰ τακτικά.

— Καὶ βέβαια ἄνθρωπος μὲ τὰ τριάντα στή ἔαχῃ εἶναι κομμάτι σὰν νεροπὴ νὰ μανθῶν χορῶν. Φαντάσον ὅμως, καὶ μὲνε, νὰ τὰ φέρε ὁ διάβολος νὰ συνατηθῆτε εἰς καμῖαν ἐσπερίδα μὲ τὸ κορίτσι καὶ νὰ μὴ μπορῆς νὰ πάρῃς τὰ πόδια σου. Ἄς προλάβωμεν. Ὁ Ραζῆς πιστεύω ὅτι τώρα θὰ ἦναι εἰς τὸ χοροδιδασκαλεῖόν των, καὶ πάμε νὰ τὴν εὐχρησῶμεν μόνον καθὼς τὸ θέλεις.

Β'

Ὁ Στέρωτος Παφούνης εἶναι γνωστός ἐν Σταυροδρομῶ. Περαιτόσας τῆς ἰα-τρικῆς των σπουδᾶς ἐν Ἀθήναις, δὲν ἔμεινεν ἐν Ἑλλάδι πρὸς ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγ-γέλματός των, ἐκ τῶν προτέρων ὡν βέβαιος ὅτι ἐπὶ ματαῶ θ' ἀνεξήτει πελατεῶν.

— Ἐορσημένος αἰκίωσ ἀνατροφῆς, ἀλλὰ πεπροσηρμένος δι' ἰκανῆς τοημο-πόνης καὶ ἰκανότητος, ἦλθεν εἰς Κοινῶπολιν, ὅπου ἀποκατεστάθη, ἀφοῦ πρῶτον ἐπεσκέφθη τοῖς ἰδιατέροις των συμπολίταις, ὡν πολλοὶ ὑπάρχοντι ἐν τῇ πρωτευούσῃ τῆς Ἰωνικῆς Ἀνατολικῆς, μετερχόμενοι τὰ ἐμπόριον καὶ ἄλλα βιομηχανικά ἔργα, καὶ ἐξήτησε τὴν σινηρημῆν αὐτῶν, ἠτις ἐχορηγῆθη αὐτῶ προθύμως. Πρακτικώτατος ὡν ἕομηρῆς, ἐσκέφθη ἄριστα, διότι, ἔχων τὴν ὑποστήρηξιν τῶν συμπολιτῶν των ὡς ἐφῆδρῶν, ἠέτησετο ἐπιμελῶς ἐργαζόμενος ν' ἀποκτήσῃ καὶ δνομα, εὐχρησῶν οὕτω τὴν πελατεῶν των.

Βεβῆως ἡ τῶν οηρηματιῶν των ὑποστήρηξιν δὲν ἦτο ἐπαρκῆς, ἀλλὰ τὴν ἀνεπάρ-κειαν ταύτην προσεπείθει ν' ἀναπληρῶσῃ διὰ σχέσεων μετὰ τῆς ἐκτετατέρας κωνω-ρίας, φουτῶν εἰς τὰ καλλίτερα κεντηρῆτα καὶ γεμιατῶν εἰς τὰ ὀνομαστέτερα ξενοδοχεῖα τοῦ Πέδων. Ἐνὸντιον ὅτι καὶ ἐν τούτῳ ἀπῆρτα ὄχι ὄλι-γας ὀνομαστας, ἀλλὰ κατέοθον νὰ φανῆται οηρηξίς εἰς τὰς ἐπιχερῶ-σεις των, δανιζόμενος κητωῖς, καὶτοι οὐδέποτε ἠρωτῶθη ἠτι ὠ-φελῆ σπον.

Τῆς ἐκ τῆς ἀνατροφῆς ἀλλε-φρῆς κατεγίνετο ν' ἀναπληρῶσῃ ἤδη, ἀναλόγως δὲ τῆς ἀξῆσῆς τῶν εἰσοδημῶν των προῆβαιεν εἰς τὴν τελειοποίησιν αὐτῆς, προσ-λαβῶν ἐν ἀρχῇ διδάσκων τῆς Γαλλικῆς καὶ μετ' αὐτῶν τῆς ὀπτα-σκητικῆς. Εἶδομεν δ' ἐν ἀρχῇ τῆς ἱστορίας ταύτης, παρακλυοῦντα τὸν φίλον των Γεώργιον νὰ σιτη-σῃ αὐτῶν καὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ χοροῦ.

Ὁ ἐπαρρησῶν ἠμῶς μᾶς εἶ-χεν ἐν τῇ κεφαλῇ των σζέδιον, τὸ

όποιον επεδίωκε μετά ζήλου ἄμα καὶ επιφροσύνης.

— Αὐτὸ νὰ εἶπω, ἀντίο φιλώμενα! Ἐσκέψθη, μὴ χροιάζεται μία καλὴ τύχη. Ἐδῶ σὲ θέλω, Στέφανε!

Ἐνεδύετο κομψότατα καὶ μετὰ σχολαστικῆς, αὐτίκω εἰπετο, ἀκριβέτως ὁ βλέπων δὲ αὐτὸν ἐν περιπατῶν ἀδύνατον νὰ ἰσχυριεῖται ὅτι ἕκαστὸν τῶν διωδῶν ἐκεῖνον ἐκρίπτετο ὁ ἄριστος ἐπαρχιώτης.

Ἔχων ἓνα τῶν ἐπαλλήλων τῆς Ἑλληνικῆς Ἡγεμονίας ἀρχαίων φίλων καὶ συμπατριῶν, ἐξεμεταλλεύθη τὴν γνωριμίαν του πρὸς αἰώνιον σχέσιν μετὰ τῶν λοιπῶν, καὶ δι' αὐτῶν ἐγνωρίσθη μὲ διακεκριμένως οἰκονομίας ἐν Στανουπόλει. Καὶ ταῦτα μετὰ τσαούτης ἰσχυρῆς ἀφελείας καὶ ἐπιτηδεύσεως, ὥστε ἕκαστος εὖβησε τὴν συμπεριφορὰν του φρονικῶν καὶ οὐδένα ἐπιδικάζουσαν ὀνειδιολογισμῶν. Ὅσοι πάντας καὶ τὰ πάντα ἔθεσαν εἰς ἐνέργειαν χάριν τοῦ σχεδίου του.

Ἄλλ' ἡ τύχη αἰετὴ πολλὴ ἀκήρη. Πισθεῖς ὅτι ἔνν θὰ εἴη εὐκαλιον νὰ εὖβη τοιαύτην, οὐκίστων ἀνασκαίων διὰ προηγουμένης μετὰ τῶν γυναικῶν οὐνενοήσεως, ἐσκέψθη νὰ περιπέσῃ πολυτάλαντῶν τινῶν εἰς τὰ ἐρωτικὰ αὐτοῦ δόγματα, βιάζων οὕτως ἐν ἀνάγκῃ τοὺς γονεῖς καὶ ἀνοήτους νὰ ἐπιπέψωσιν εἰς τὴν πραγματοποιήσιν τῶν βλέψεων αὐτοῦ. Ἐντυχῶς πρὸς τοῦτο εἶχε σφίμαζων τὴν αἰματικὴν αὐτοῦ κατασκευὴν. Ὑψηλός, εὐθασιμος, μὲ κομψὴν ἐπιτηδεύσιν μικρῶν μίστακων, ἠδύνατο κάλλιστα νὰ ἐπιπέσῃ αἰσθημα.

Τῶν χροιάτων ἐν τοῖς θεάμασι, ἰσχυρῶς ὁμοῖος ἐν τῇ θεωρίᾳ, ὅπερ ἐνοκίαζε μετ' ἄλλων κομψομένων τοῦ Πέμου, ἢ ἐν τῇ πλατείᾳ, κατὰ τὰ διαλείματα, περιέφερε τὰ δόγματα ἀπὸ θεωρητικῆς εἰς θεωρητικῆν, προκάλων τὰ βλέμματα τῶν δεσποινίδων καὶ δεσποινίδων ἐπὶ τοῦ ἀνδρομαγευτοῦ αὐτοῦ ἀνοήτου. Τὸ θέρος, κατὰ τὰς Κρητικὰς καὶ ἰσχυρὰς, ἐπιπέψων τῶν διὰ τὰς Ἡγεμονιστάσιν ἢ τῶν Βασίλειων ἀποπέψων, ἔκαμιν ἐκδραμῆς μετὰ φίλων, πάντως περὶ τῶν καὶ ἐξέταζων.

Θωρακισθεὶς ὁ ἴδιος δι' ἀπαθείας καὶ προσέχων μὴ καὶ ἀνοήτως τὴν ἐπιπέψιν που μὲ κατὰ ἀσθηματικῶν, ὅπερ ἐν ἀποτυχίᾳ θὰ καθίσταται αὐτῶν γλυκῶν, ἔλεγε καθ' ἑαυτοῦ:

— Ἀνάγκη νύγνηθῶ, ἀλλ' οὐκί καὶ νύγνηθῶ.

Συνεπῶς ἐσκέψων τινὰ Συββίαν ἐν τῇ ἐπιπέψῳ τῆς Γιτὸ το Ρέναι τοῦ Χρηματικῆ ἐφέντη Ζωγράφου μετ' ἄλλων νέων, ἐπιπέψων, ὅπως τὴν ἐπιπέψιν μεταβῶσιν εἰς Ἡγεμονιστάσιν, ἠρξάντες ὡς τῶν ἀνοήτου τὴν ἔκφραση τοῦ Γαλιτὰ καὶ ὄρων ἀναρχοσέως τὴν τοῦ πρώτου ἀποπέψων πρὸς ἀποτυχίαν τοῦ καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἰουλίου.

Ὅτε κατέβηεν ὁ Στέφανος εἰς τὴν πόλιν τῆς οὐνενοήσεως, εὖβη δὲ τῶν φίλων του προλιθόντας αὐτῶν καὶ ἀγαθόντας ἢ μᾶλλον ἀνοήτου τὴν ἐπιπέψιν τὸν κομψὸν μέγρον τοῦ ἀπέψων τοῦ ἀποπέψων μετὰ τινος οἰκονομίας, οὐνενοήτης ἐκ περὶ τῆς, μητρός καὶ κόρης, οὐνενοήτης ὑπὸ τῆς διδασκαλίας τῆς.

Ὁ Στέφανος καθ' ἑαυτοῦ ὡς αὐτοῦ τὴν καταπεψιν ἐκδραμῆς δὲν ἔτιν νὰ οὐνενοήσῃ τὴν οἰκονομίαν ταύτην. Πηλοῖσας ἐχαιρέτισε τοὺς δύο φίλους καὶ ἔτατο ἀνοήτου πρὸς τὸν ἀνοήτου αὐτῶν κομψῶν, ὅτε ὁ ἑτερος τῶν φίλων ἠλθε πρὸς ἐπιπέψιν του.

— Φαίνεται ὅτι ἔνν γροιάσθη, εἶπε.

Καὶ ἐπ' ἀνοήτου κινήσει τῆς κεφαλῆς τοῦ τε Στεφάνου καὶ τοῦ ἀνοήτου αὐτῶν:

— Ὁ κ. Στέφανος Παρούτης, ἰατρός καὶ ἐκ τῶν καλῶν φίλων μου, ὁ κ. Χατζῆ-Πρόδρομος, γροιάσις μεγαλέμπορος καὶ μέλος τοῦ ἐν τοῖς Πανεπιστημίοις Μικτοῦ Συμβουλίου, εἶπε.

Μετὰ τὴν οὐνενοήθη δεξίωσιν:

— Ἡ γυναῖκά μου, ἡ κόρη μου, ἡ δασκάλα τῆς κόρης μου, προσέθηεν ὁ Χατζῆ-Πρόδρομος μετὰ τοῦ ἀνοήτου ἐκεῖνον τῶν ἀνοήτου.

Ἐν ὅμοις οὐνενοήθη νὰ ἐρωτήσῃ τις αὐτῶν τί ἦτο αὐτὴ ἡ δασκάλα τῆς κόρης του καὶ πῶς ἐβόλεται ἐν τῇ οἰκίᾳ του, θὰ ἐνοκίαζε νὰ δόσῃ ἀνοήτου ἀπάντησιν. Ἐίχε ἀνοήτου διδασκαλίας διὰ τὴν Πηλοῖσιν του, ἀλλὰ καὶ χάριν ἐπιπέψων, καὶ προσέλαβε τὴν πρῶτην ἐνοήτου, ἢ ἀνοήτου εἰσέλαβεν εἰς τὸν οἶκόν του.

Ὁ Παρούτης ἀνοήτου τῶν φίλων καὶ ἔτιν τὴν χροιά πρὸς τὰς γυναῖκας, λυγίζων μετ' ἐπιπέψων τῆς χάριτος τὸ ἠνοήτου αὐτοῦ ἀνοήτου.

— Ἐίμαι ἐπιπέψων διὰ τὴν γνωριμίαν, εἶπε χροιάζων ἐκ νέου.

Τὸ ὄνομα τοῦ Χατζῆ-Πρόδρομου δὲν ἦκατο τὸ πρῶτον ἠδύ. Ἐίχε ἀνοήτου πρὸ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ καταστήματος ἐν τῇ ἀνοήτῃ τῆς Πόλεως καὶ τῆς οὐκί οὐνενοήτου αὐτοῦ χροιάσις καὶ χροιάσις πρῶτος.

Ἐπὶ τῆς μητρός, ἦτις οὐδύτως ἐνοήτου αὐτῶν, ἐνοήτου νὰ ἔτιν βλέμμα διαβητικῶν καὶ ἐπιπέψων, ἀλλὰ τὴν κόρην ἐνοήτου καλῶς.

Ἦτο νὰ δόσῃ αὐτῶν μέγρον εἶκασιν ἔτιν. Πηλοῖσας ἐνοήτου ἐνοήτου, κομψοσέψῃ καὶ ποικιλομένην διὰ βαρύνειον ἐπιπέψων, ἔφερε πῶν ἠνοήτου πλατύνων, κατὰ τὸν τοῦ οἰκονομίας βόλεται μέγρον καὶ οὐκί ἐκάλωπον τὸ μέγρον ἐν χροιάσις ἀνοήτου, ἀνοήτου εἰς τὴν χροιάσις τῆς ἀνοήτου παιδικῶν. Ἐίχε τὸ χροιάσις τοῦ προσέψων οὐνενοήτου, ἐκάλων εἰς τὸ μελαγχροῦν, τὸ ἀνοήτου καὶ τὴν ἠνοήτου κομψοτάτα. Ἐν δὲ ἡ ἠνοήτου ἦτο ἀνοήτου πλατῆτα καὶ τὸ ἀνοήτου κομψοτάτα κατὰ τι, ὁ ἀνοήτου εἰς αὐτῶν τῶν φίλων τῆς οἰκονομίας, χροιάσις πρῶτον νὰ κατανοήθη ὡς ἀνοήτου. Πῶν τὰ ἐπιπέψων ταῦτα ἐνοήτου, οὕτως εἶπετο, δὲν μᾶλλον καὶ χροιάσις οὐνενοήτου, πῶντες ἐν ἠνοήτου προσέψων αὐτοῖς πολλὸν τὸ ἀνοήτου.

Ὁ Στέφανος ἀνοήτου πάντα ταῦτα διὰ τοῦ κατὰ τοῦ οὐνενοήτου καὶ οὐνενοήτου ἐν ἀνοήτου. Ἐκλεισεν ἐπὶ ἀνοήτου τὰς οὐνενοήτου καὶ ὡς ἐν ἀνοήτου πρῶτῃ λασαν ἐνοήτου τὸν αἰ ἠνοήτου τοῦ Χατζῆ-Πρόδρομου καὶ τὰ ἐν ἠνοήτου ἀνοήτου ἀνοήτου.

— Μήπως εἶναι αὐτὴ ἡ ἐπιπέψων φιλοδοξία μου καὶ μήπως εἰς τὴν ἀνοήτου τῆς φιλοδοξίας ταύτης κόρης θὰ εὖβη τὴν πραγματοποιήσιν τοῦ ἀνοήτου μου. . . Ἐσκέψθη ἀνοήτου.

Γ'

Ὁ Στέφανος Παρούτης ἔκαμιν ἠνοήτου τὸ σχεδίου του. Φανόμοτος ὅτι ἠνοήτου τὴν κόρην, ἐσκέψθη νὰ οὐνενοήθη στενότερον πρὸς τὴν διδασκαλίαν. Ἦτο Γαλλίς, ἦς τὴν ἠνοήτου δὲν ἠδύναται τις νὰ ἠνοήτου ἐκ πρῶτης ἠνοήτου, κομψομένην μετὰ τοῦ τριακοστοῦ καὶ τεσσαρακοστοῦ τῆς ἠνοήτου. Τῶν ἢ μορφή τῆς ἦτο ἀνοήτου. Ὅταν δὲ τις ἔχῃ ἀνοήτου, ἐξ αὐτῶν δὲν δόσῃ νὰ εἰσάσῃ ἠνοήτου τὴν ἠνοήτου του, βεβαίως δὲν εἶναι ἀνοήτου νὰ ἀνοήτου ἀνοήτου: ἀλλ' ὁ Στέφανος, ἐν δὲν

ήδονατο να δροση την ηλιακία της, έκοιεν αυχ ήτιον από της πρώτης στιγμής ότι ή γεροντοκόρη έφαινετο έρωστέροπος εκ του συνόλου ούτης.

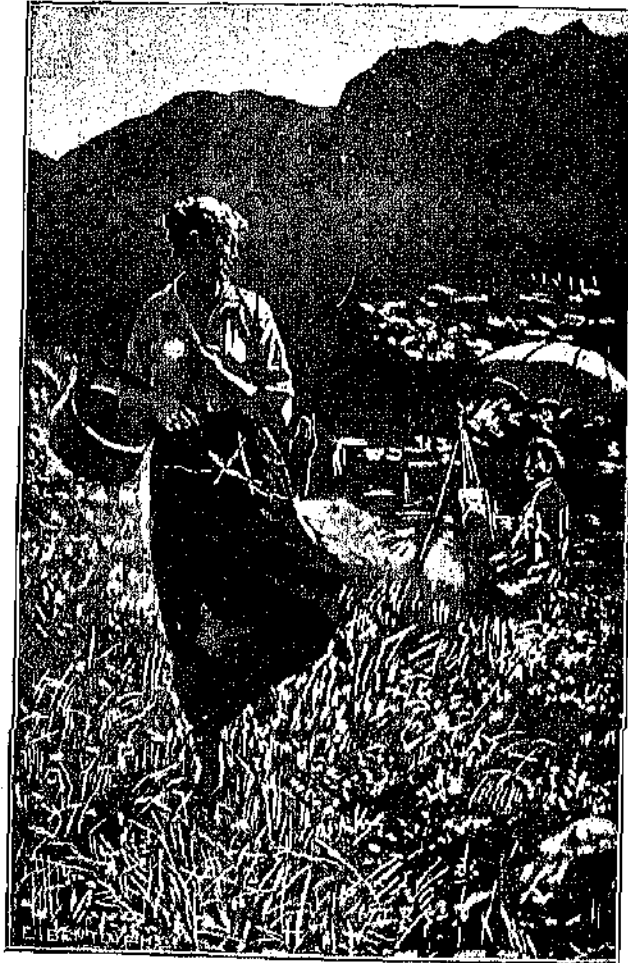
Μετά πάροδον λεπτών τινων προσήλθον και οι άνωμενόμενοι έταίροι, πάντες δέ επεβιβάσθησαν εις τό μετ' άλλων άποκλεισαν άεμόπλοον της Μαχουουδέ.

Ο καιρός ήτο ώραιότατος. Άδρα πρωινή δημοική διακόρυπιζε τάς εδωδίας της επί του καυστηρώματος, τό όποιον ήτο πλήρες έπιβατών, μεταβαίνόντων εις τάς χαρίσεως νήσους της Προποντιδος.

Όμιλοι διάφοροι συνεκροισούντο εδω κ' εκεί, συνδιαλεγόμενοι, ένθ' τό άεμόπλοον έβαινε βραδύ, παρακάμπτον την άκρον του Σερμά Μποροφού.

Η οίκογένεια του Χατζή-Προδρομού περιπάτει κατά την πρόγμην του πλοίου, συνοδευμένη υπό του Παφούτη και των φίλων του, βυτιόντων ότε μόν έν παραλλήλω, ότε δέ προχωρούντων ή υποχωρούντων. Ο Στέφανος δέν έξεκρίλα από την διδάσκαλον. Σανάγας μετ' αυτής διάλογον κατώρυσε να την παραοχη εις τι άκρον της πρόγμης, όπον μετά γενικά τινε περί της λαμπρότητος του καιρού, της ήρήμου θαλάσσης, του εωασέτου του τα-

ξειδίου, επέτευχε να καταλήξη εις τ' άτομικά, πληροφρονηθείς ούτως, όπόσον χρόνον διέμενεν έν Κωνσταντινουπόλει, έν τη οίκογενεία Χατζή-Προδρομού, έντεθθεν δέ, χωρίς ν' άποδείξη άδιαφορίαν, άλλ' οίοναι μάλλον ένδιαφέρον ένπέρ αυτής, έμαθε και σχετικά τινε περί της οίκογενείας, έξικριβύσας αυτά εκ των κοινολιμμένων φράσεων της παιδαγωγού. Έν συμπεράσματι διετύχευος Χατζή-Προδρομού ήτο πλανοσάταται, ώς και άλλως πάντα τά φαινόμενα έ-

ΚΑΛΗ ΑΡΧΗ

δείκνουν, άλλ' έστερείτα πατελως άνατροφής: βίωσανσι εις τό έπικρον, χονδράνθρωποι, σιωσάι όνείλιονται. Τούναντίον ή κίρη ήτο άγγελος άγαθότητος και καλής καρδίας.

Πρό πολλού θά κατέλειπε την οίκογένειαν αυτήν, ήτις, προκειμένου περί επιδείξεως, δύναιται να διακανήση χρήματα, άλλ' ούδύλωσ φρονιέζει να Ικανοποιήση την μνημόσασιν περί της μορφώσεως της κόρης των, την δευτέραν ταύτην πνευματικην μητέρα, λάν δέν συνεκράτει αυτήν ή τέα μη την κλωσόντην της, με τό δώρη της έπίστε κοούρι των γονέων, και με τάς ύποσχέσεις της περί προχής έν τώ μέλλοντι γενναυτέρων τοιούτων.

Ο Παφούτης ένόησεν ότι ή λεγομένη παιδαγωγός ήτο άπλή κερλοσκόπος και φιλόλογος, έσημείωσε δέ και τοϋτο εις τό ένεργητικόν της επιχειρησεός του. Έπεκρίθη τά γλυκά μάτια εις την Γαλλίδα μορφώτρια ήθών, ήτις έμεινε κατενθουσιασμένη με αυτόν.

Τό άεμόπλοον, προαγγίσαν εις την Πρώτην, την Αντιγόνην και την Χάλκην, άπεβίβασε τό πλείστον των έπιβατών εις την Πολύμηρον. Η οίκογένεια Χατζή-Προδρομού άπεβιβάσθη μετ' άλλων των γενιων, οίτινες κατά σειράν άπεχωρέτεζον αυτήν, έτοιμαζόμενοι να διενδυθώσασ εις τό κερφ. νεύον της προκειμένης, πρ' του όποιον επαύανιζεν ή μονοική' άλλ' ο Χατζή-Προδρομος, έθυσιασμένος εις τάς μεγαλοπρεπείς αυτου στιγμής, έχων δέ σχέσεις προς τάς πλείστας των οίκογενειών αυτών:

— Ηάτε, γενίστε, ύσασ θάλετε, άλλά μη λημοσήτε ότι σ'εσ περιμένο τό γεθμα εις τοϋ Τζάκομο, είπερ.

Οι τέα νήχαριστήσαν, ο δέ Παφούτης ηαδάνθη την καρδίαν του σκιρτήσαν.

— Αυτή βέβαια είται, εκόβρη και πάλιν, και ή καλή μου τέχη τά φέρσι όλα κατ' ένχρη.

Τό παρή την προκειμένην κερφνετεον και ή πρ' αυτου πλατετα ήσαν κατελιμμένα υπό πληθους, ελθόντος εκ Πέραν, Χαλκηδόνος και άλλαςθθεν της Διευλαουπόλεως. Άλλοι εκάθηρτο και άλλοι περιεπάτουσι, ένθ' μονοική, καλώς κατηρητισμένη, διέχε τοις ενθύμοις νήτης φροδόνους, τέρπασσ και καθηδύνονου τοις περιπατητάς.

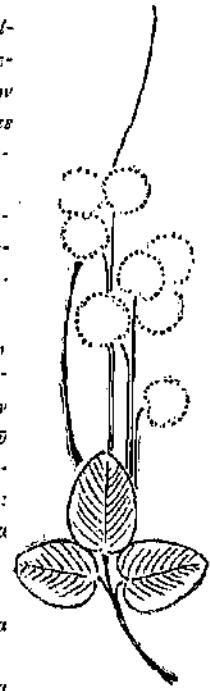
Άδρα δημοική και βαλομυόδης περιέλουε την χαρίσεων νήσον της Προποντιδος, καθιστώσαν αυτήν αληθή αναμνηχήν έν μέσφ του θέρους και των κωστικόν ήλιακόν άκτιώνων. Ο όμιλος των φίλων έχώρησεν έντός του πληθους, απολαύων της ζωηρούς σκιεροφροφίας, μόνον δέ ο Στέφανος, καίπερ προσπαθών να μη φαίνεται περιπόνομος υπό της εκλιμένου ιδέας του, δέν συμμετείχεν επαρκώς της γενικής θυμηγίας, επειγόμενος να έλθη ή στιγμή του γεθματος.

Έπί τέλους ήσαν και έν έρήνησιν αυτησ αΙ ώραι μακραί και άτελεύτητοι, ή άναμενομένη στιγμή έπηλθεν, άλλ' είχε την φροδώνην να μη φανή σπεύδων, άφής εις άλλον να ύπαμνήση ότι έπέσθη ο καιρός της εις τό ξενοδοχείον Τζάκομο μεταβάσεως.

Ότε συνήλθον έν τώ ξενοδοχείφ, οι γεναίαι εβρον την οίκογένειαν Χατζή-Προδρομού έτοιμων προς ύποδοχήν των.

— Έμπρός, κόρησι σ'ό τραπέζι! Έφώνησεν ο Χατζή-Προδρομος άμα ιδών αυτοίς. Είς όλην μου την ζωήν εκνήγησα την τάξην, και δι' αυτό, μου φαίνεται, έγεννα άνθρωπος. Ηλθετε άκριβώς την τακτικην ώραν, καθ' ήν γενματίζει ή οίκογένεια Χατζή-Προδρομού.

Η τοποθέτησις των συνδαιτημένων έγένετο έν τώ συμφόντι του Παφούτη, όστις εκάθησεν έχων παρ' έντω την δεοποισίδα. Καθ' όλην τό γεθμα εδείχθη προς

αυτήν περιποιητικώτατος μεθ' ἑβρότητας πολλῆς. Ἐπίστε βλήματα ὑπερέσπεμα καὶ πως ἐκφραστικὰ ὑπερέφαινον τὰ ἐν τῷ γῶ καὶ τῇ καρδίᾳ τοῦ ὑπομελιώτου Ιατροῦ συμβαινόντα, ἡ δὲ γαῖαις, ἡτις δὲν ἐστρεφεῖτο νοσησόντης οὐδ' ἦτο ἄπειμος, ἤρξατο πειθόμενη ὅτι ἡ κατάκτησις τοῦ γένου γνωρίζον ἐξηριτάτο ἐξ αὐτῆς καὶ μόνης.

Μετὰ τὸ γένμα ἅπαντες κατήλθον εἰς τὸ παρὰ τὴν προκημιδαυ καμφρονεῖται, ὅπου ἐξηκολούθει καίζουσα ἡ μονοικίῃ. Ἐπειδὴ τὸ κενὸν μετὰ μεσημβριῶν ἀτμοσφαιρῶν ἡτοιμάζετο ἢ ἀποπλεύσῃ διὰ τὴν γέφυραν τοῦ Ἰαλατᾶ, προτάσει ἑνὸς τῶν νέων, διεπεραιώθησαν εἰς Χάλαρη, ὁπόθεν, παραλείποντες ὄρουσιν ἐπὶ τῆς ἐπιβιβασθῆσαν ἐπὶ τοῦ προτελευταίου, ὅπως ἐπανέλθωσιν ἕκαστος οἴκαδε.

Ὁ Παφούτης, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς μετὰ τῆς οἰκογενείας Χατζῆ-Προδρόμου διαμονῆς, ὁσάκις εἴθισκε περιλασιῶν κατὰλληλον, ἀκοιθῆναι τὸν λόγον τῇ παιδαγωγῶ μετὰ πολλῆς ἐδερροηγορίας καὶ τινοῦ ἐρωτητηματίας. Κατὰ δὲ τὴν ἐκ τοῦ ἀεροπλοίου ἔξοδον, ἡ σύγχροτος ἀποβίβασις πολλῶν ὁμοῦ πυρφόρων αὐτοῖς ἐκκαίρωσιν τὰ καθυστερηθῶσιν καὶ ἀνταλλάξωσι λέξεις τινάς.

— Ἐλπίζω νὰ σὰς βλέπω, εἶπεν αὐτῇ ὁ Παφούτης, σφίγγων μετὰ περιπαθείας τὴν χεῖρά της.

— Καὶ διατὶ ὄχι; Ἀπεκρίθη αὐτῇ ἀνηχητικῶς μειδιῶσα καὶ μετὰ τινοῦ εἰρωνείας. Καταλαβάνω ὅτι εἶσθε μαζί μου ἐρωτητημένους χρονοκώδικα, καὶ δὲν εἶμαι τίσασιν ἀκλήρᾳ, ὥστε νὰ σὰς κάμω νὰ ὑποφέρετε.

Ἀπειλῶσα δὲ πρὸς αὐτὸν μετὰ τινοῦ ἀδελφείας:

— Ποῦ κατοικεῖτε; Ἡρώτησεν.

— Εἰς τὸν ὄδον Λεβίτις ὅπου ἀριθμὸν 11.

— Πότε εἶσθε εἰς τὸ σπητὶ σας;

— Τὴν προῖαν μέχρι τῶν ἑνῶν . .

— Ἀφήσατε τὴν προῖαν, διότι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξέλθω.

— Τότε μετὰ μεσημβριῶν ἀπὸ τὰς δύο ἕως εἰς τὰς τέσσαρας.

— Καθ' ἐκείτην;

— Καθ' ἐκείτην.

— Τότε περιμενετέ με αὐτὴς τῆς ἡμέρας.

— Πόσον μὲ καθιστᾶτε ἐντιμῆ! Ἐφιθύρτισεν ὁ Παφούτης εἰς τὸ ὄψος τῆς παιδαγωγῆς.

— Ἀπὸ τῶρα; Ὑπέλαβεν αὐτῇ. Ἡρωσική, διότι δὲν ἐπιδοκίμων τὴν περιεργασίαν τοῦ κάμου.

Ὁ Παφούτης ἔσπευον εἰς ἀνέντητον τῆς συντροφίας, ἀγοῶ δὲ ἀνέβησαν πάντες εἰς τῆς γέφυρας, οἱ γὰρ ἀπεχωρέθησαν τὴν οἰκογενεῖαν Χατζῆ-Προδρόμου ἐπιβίβασιν ἀμάξης, οὗτοι δὲ διημεθύνθησαν πρὸς τὸ Τυθνεῖ.

Δ

Παρήλθον ἡμέραι τινὲς ἀπὸ τῆς εἰς Πηλεγκημον ἐκδρομῆς. Ὁ Παφούτης καθ' ἐκείτην τὰς μεταμεσημβρινὰς ὥρας ἀνέμενε τὴν παιδαγωγῶν, ἡ ἑαυτῆ ἦρα δὲν εἶχεν ἔτι φωνῆ. Ἡμέραν τινά, ἀναμένων κατὰ τὸ σπητῆς, εἶδε τὸ ὄρωλάγιόν του, τὸ ὅποιον ἐδείκνυε δευτέρων καὶ τέταρτων.

— Ἐχομεν ἀκόμη κερῶν ἀφιθύρτισεν. Ἡ ἐξάμετος παιδαγωγὸς νομίζω ὅτι περιεπλάκη, χωρὶς νὰ παληθῆλο εἰς τὰ δεικνύα μου. Μὲ ἀγαπᾷ ἢ τοῦλάχιστον μὲ εὔρειν

εὐχάριστον σύντροφον, μεθ' οὗ νὰ διέρχεται τὰς ὥρας τῆς ἐρωτοτροποῦσα. Ἄλλως δὲν ἐξηγεῖται τόση τόλμη νὰ δεχθῆ νὰ ἔλθῃ μόνῃ εἰς τὸ δωμάτιον νέου ἀνδρός. Ἄλλ' ἕως μὴ βιάζομαι δὲν ἤλθεν ἀκόμη, ἐνδεχόμενον δὲ καὶ νὰ μὴ ἔλθῃ διόλου...

Ἄν εἶχε τελειώσῃ τὸν μονόλογόν του καὶ ἤκουσε κρότον ἐλαφρῶν ἐπὶ τῆς θύρας, ἢν ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ.

— Τέλος πάντων ἤλθετε! Ἀνέκραξεν ἰδὼν αὐτήν. Μὲ πόσῃν ἀγωνίαν σὰς ἐπερίμενα!

Καὶ λαμβάνων αὐτήν ἀπὸ τῶν δύο χειρῶν, τὴν παρέρουεν εἰς τὸ ἀνάκλιτον, κλείσας προηγουμένως τὴν θύραν.

— Μὲ συγχωρεῖτε νὰ βγάλω τὸ καπέλλο καὶ τὸ βέλο μου, εἶπεν ἡ διδάσκαλος ἐργασιμῆ καὶ ἀραιροῦσα αὐτὰ μετ' ἑλευθερίας καὶ οὐκείντητος.

— Μωρᾶ, πρῶγμα ποῦ σου εἶναι, διελογίσθη ὁ Παφούτης, φέρεται σὺν σὸ σπητὶ της! Τόσον τὸ καλλίτερον.

Ἀμφότεροι ἐκάθησαν ἐν τῷ ἀνακλίτηρι.

— Σὰς ἐργασιμῶν, διότι δὲν μὲ λημονήσατε, δεσποινίς Λουίζα, εἶπεν ὁ Παφούτης, τοῦτο δὲ ἀποδεικνύει ὅτι ἐκτιμᾶτε τὰ πρὸς ἑμᾶς αἰσθήματά μου.

— Καὶ βέβαια! Ἄλλως δὴ μὲ ἐβλέπατε ἐδῶ;

— Πόσον εἶσθε καλῆ! Ἀνέκραξε μετ' ἐπιδοκίμων ὁ Στέφανος, λαμβάνων τὰς χεῖρας αὐτῆς, ἕως ἢ Λουίζα ἀρῆσεν ἄνευ ἀντιστάσεως. Καὶ πόσον σὰς ἀγαπῶ!

— Ἐγὼ νομίζετε ὀλιγώτερον; Αὐτῇ ἡ παρούσα μου εἰς δωμάτιον νέου ἀνδρός, ἡ τασούτων ἐκδέτουσά με, δὲν εἶναι ἄρᾳ γε τρανῶν δεῖγμα τῆς πρὸς ἑμᾶς φιλίας μου;

— Φίλις, λέγετε, Λουίζα μου! Ἀνέκραξεν ὁ Στέφανος, ἔρωτος, εἶπέτε, ἔρωτος, θεομῶ, ζωημῶ, φλόγοντος!

Καὶ ταῦτα λέγων ἤνοιξε τὰς ἀγκάλας, ἔτοιμος νὰ περιβύλῃ αὐτήν.

Ἡ Λουίζα διετέλεσε γυμνὰ καὶ ἀδιάρητος.

— Δοκίμῶν, Λουίζα μου; Ἐφιθύρτισεν ἡδέως ὁ Παφούτης.

— Κόρις Στέφανε Παφούτη, ἐπέλαβεν ἡ διδάσκαλος σοβαρὰ καὶ ἀπαθῆς. Ἄς ἀρῆσωμεν τᾶστατα. Ἰδρατὰ ὑποκρίνεσθε τὸν ἔρωτον, καὶ σὰς συγχάρω, ἀλλὰ φυλάξατε τὴν ὑπόκρισιν διὰ καλλιηλοτέραν περιστάσιν, ἡτις δὲν δὴ βραδύνη, ὑποδέτω.

— Λουίζα, δὲν μὲ λυπεῖται οὔτω λαλοῦσα, ἐφιθύρτισεν ὁ Στέφανος θορυβηθεὶς.

— Καθάλου μάλιστα, φίλε μου, σὰς διαβεβαίω δὲ ὅτι θ' ἀναχωρήσω ἐνεῦθεν, καταλείπουσα χερῶν ἀντὶ λύπης.

Ὁ Στέφανος παρετήρει αὐτὴν ἀναμένων τὸ τέλος τῆς σκέψεός της.

— Κόρις Στέφανε, ἐξηκολούθησεν ἡ παιδαγωγός, ἀγαπῶ νὰ παλλῶ μὲ χαρτιὰ ἀνοικτὰ. Τοὺς ἔρωτάς σας καὶ τὰς ἀρροιαώσεις σας ἐκτιμῶ ὅσον ἀξίζουσιν εἶναι δηλιαδὴ γυνεθεῖς. Ἄβη συνοφρονοθε, παρακαλῶ. Νομίζω ὅτι ἔχω τὸ γνῶθι σαυτόν, ἐπὶ τασούτων τοῦλάχιστον, ὥστε νὰ ἦμαι εἰς θεοὶν νὰ ἐνωήσω ὅτι οὔτε ἡ μορφή μου, οὔτε ἡ ἡλικία μου ἀρμολόγουν εἰς ἀνδρα ὡς ἑμᾶς. Σὺζυγός; σας λοιπὸν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γέλω. Ἐρωμένη σας; Ἄν ἀξίζει τὸν κόπον. Ἄν θὰ με κα-

τηρηθήσθε ως φίλοι, ἐὰν αὖς εἶπω διὲ ὁ Θεὸς μὲ ἐχάρηεν ἀρετῶν ἑοῦν καὶ εὐφροῖαν. Καὶ ἀποῦ ἀπερσίασα νὰ ἀμιλῶ εὐκρινῶς, νὰ σας εἶπω τί ἠθέλετε νὰ ἐπιδιώξητε, ἵπο- κοινόμενος τὸν ἀγαπῶντά με; Νὰ κατορθώσητε ἀπὸ σπόντα, καθὼς λέγουσι οἱ παιζόντες μυλλήτοδο, ὅτι δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ κατορθωθῆ ἀπ' ἐπιείας, νὰ βάλετε δηλαδὴ σὸ χέρι τὴν δεσποινίδα Χατζῆ-Προδρόμου, τὴν μαθήτριά μου. . . Μὴ ταράττεσθε, παρακαλῶ, καὶ ἀκούσατε. Πόσον θυμὸς εἶσατε ἀκόμη ἀπειρος! Τὸ μέσον, τὸ ὁποῖον ἐθέσατε εἰς ἐνέργειαν, ἦτο τὸ μᾶλλον, κατ' ἐμὲ, ἀκατάλληλον. Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ἐπίστευον εἰς τὰς περὶ ἔρωτος καὶ ἀγάπης διαβεβαιώσεις σας, αἷς ἠγάπων δὲ καὶ ἐγὼ μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἔρωτος καὶ τῆς αὐτῆς ἀγάπης. Παραδέχεσθε ὅτι θὰ ἦτο δυνα- τὸν διὰ τοῦ μέσου τούτου νὰ ἐπιτέχητε τὸν σκοπὸν σας; Ἄν θὰ ἀντεπράττειν τότε ἐγὼ, δὲν θὰ ἐξηγοῦμαι;

Ὁ Παφούτης ἀνοήτως κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν. Ἡ λογικὴ τῆς διδασκαλίας ἦτο ἀκαταμάχητος.

— Καταλαμβάνετε λοιπὸν ὅτι ἅλα αὐτὰ ἦσαν παιδαριόδη, ἐξηκολούθησεν ἡ Λουίζα. Ἡ σωτηρία καὶ ἡ ἐπιτυχία ἔγκειται ἐδῶ, εἶπε, θέτουσα τὸν δάκτυλον εἰς τὸν κρό- ταρον. Ἐγὼ θὰ σας νυμφεύσω μὲ τὴν μαθήτριά μου. . . Ἐλα, γέλασε λοιπὸν ἀλλο- γαν μὲ τὴν εὐχάριστον εἴδησιν!

Ὁ Παφούτης ἐσιώπη, ἀναλογιζόμενος ὅτι πρὸ δέκα μῆσις λεπτῶν παρεφρόνει διὰ τὴν Λουίζαν.

— Θέλετε νὰ νυμφευθῆτε τὴν δεσποινίδα μαθήτριά μου; Ἠρώτησεν ἐκ νέου ἡ Λουίζα. Ἐλάτε, μὴ ἐντρέψεσθε νὰ τὸ ἀμολογήσητε. Ἐγὼ δὲν ἐνθουσιάζομαι πλέον ὅσα μοῦ εἶπατε, ἅμα τῇ ἐνταῦθα ἀφίξει μου. Λοιπὸν θέλετε;

—...Ναί, ἐνθουσιάζει ὁ Στέφανος. — Δόξα σοὶ ὁ Θεός! Ναί, κύριε Στέφανε, ἀλλ' ἐγὼ, ἡ ἄσπις δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ ἔρωτος καὶ ἀσθηματολογίας, ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ ἄλλο τι, ἐννοεῖτε βέβαια. . .

— Ἀπό; . . Ἠρώτησεν ὁ Παφούτης. — Χρήματα! Ἀνέκραξεν ἡ Λουίζα. Ἦρπτε εἰς τὰς ἀγκύλας σας τὴν μαθήτριά μου καὶ τὰ ἐκατομμύρια τοῦ γέρο-Χατζῆ, ἀλλ' ἐπ' ἀμοιβῆ, ἐννοεῖται δ' ἀμοιβῆ κίσεως παχείας.

— Ἄν ὑπάρχει ἀμοιβολία.

— Ἡ Κλεοπάτρα εἶναι μοναχοκόρη, γνωρίζετε δὲ τὴν περιουσίαν τοῦ πατρὸς τῆς, ἂν οὐχὶ τὴν χρηματικὴν, ἥτις δὲν φαίνεται, ἀλλὰ τὴν κτηματικὴν, ἐκ τῆς ὁποίας δύναται τις νὰ κοίτη καὶ περὶ τῆς χρηματικῆς. Γνωρίζετε τὰς ἐν τῷ Πέτρῳ μεγα- λοπρεπεῖς οὐκίας του, ἀληθῆ μέγαλα, εἰς ὧν ἡ μία μόνον ὑπολογίζεται εἰς δεκάδας χι- λιῶδων λετῶν. Αἶ, λοιπὸν; Τί νομίζετε ὅτι πρέπει νὰ λάβῃ ἐκείνη, ἥτις θὰ σας δω- ρῆσιν κόρην εὐμορφῶν, σμυγνῶσαν, λαχταριστὴν καὶ ὡς ἐκ περισσοῦ περιουσίαν ἠγε- μονικὴν; Ὅρισατε ὑμεῖς τὴν ἀμοιβήν. Θέλω κέρω ν' ἀσφαλίσω τὸ μέλλον μου' νὰ ἐπαέλθω εἰς τὴν Γαλλίαν, νὰ εὐρω πιθανῶς κενεῖα μεσάκοπον, τὸν ὁποῖον νὰ ὑπαν- δροῦνθῶ, ἐκκληρώσω καὶ ἐγὼ τὸν ἐν τῇ γῆ προουρισμὸν μου ὡς γυναικῶς, ταῦτα δὲ πάντα οὐχὶ βεβαίως ἐν πλούτῳ καὶ πολυτελείᾳ, ἀλλὰ μὲ σχετικὴν εὐπορίαν καὶ οἰκο- κυροσύνην. Δὲν εἶναι τὰ σχέδιά μου λαμπρά;

Ἐπὶ καταφατικῶς κινήματα τῆς κεφαλῆς τοῦ Στεφάνου. — Λοιπὸν τὸ ποσὸν τῆς ἀμοιβῆς, προσέθηκεν ἡ Λουίζα. — Δύο χιλιάδες λετῶν ἀρκούν; Ἠρώτησε μετὰ δισταγμοῦ ὁ Στέφανος. — Καὶ πεντακόσμιαι, προσέθηκεν ἡ παιδαγωγός.

— Καὶ πεντακόσμιαι, ἐπεῖπεν ὁ Παφούτης. — Ἐν μικρὸν ἔγγραφον δὲν θὰ ἦτο περιττόν, νομίζω, ἐξηκολούθησεν ἡ Λουίζα. — Περὶ ὧν προβλέπετε, εἶπεν ὁ Παφούτης μειδιῶν. Κόμωμεν οἰονεὶ ἐμπογι- κὴν ἐπιχείρησιν, ὥστε ἄς γένη καὶ τὸ ἔγγραφο.

Καὶ πλησιάζας εἰς τὸ γραφεῖόν του ἔγραψε, μεθ' ὃ ἔδωκε τὸ γραφεῖν τῇ Λουίζα, χωρὶς νὰ ἀκαθῆ ὅτι παρεῖχεν ὄπλον τῇ παιδαγωγῷ ἐναντίον του. Ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι δὲν εἶχε λόγους ν' ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς εὐκρινείας τῆς, ἐχούσης ὡσαύτως προφανῶς συμφέρον.

— Ἐχει, καθὼς, εἶπεν αὐτῇ, ἀναγνοῦσα αὐτό, καὶ τὸ ἔθηκεν εἰς τὸ θυλάκιόν της.

— Καὶ τώρα, ἔχετε ὑγείαν, ἐξηκολούθησε, φερουσα τὸν πλῆθόν της. Ἐγὼ θὰ σᾶς οδηγήσω εἰς πρῆπει νὰ κάμετε.

— Ὅταν ἦλθατε, ἐκκέλασεν ὁ Στέφανος, ἠθέλησα νὰ σᾶς ἀσπασθῶ ὡς ἐραστής, καὶ δὲν τὸ ἐπετρέψατε. Τώρα θέλω νὰ εὐρωθῶ εἰς τὸν ἐρχόμενον σας ἀπὸ ἐνθουσιασ- μῶν πρὸς τὴν εὐφροῖαν καὶ τὴν ἀγγηνοίαν σας. Τὸ ἐπιτρέψατε;

— Ὅχι, ὄχι, φρόνημα. Ἐπιτρέπω μόνον αὐτό, εἶπε, τείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς ἀσπασμῶν.

— Ἄς εἶναι καὶ τόσων, ἐπέλασεν ὁ Στέφανος ἀσπασόμενος τὴν χεῖρά της.

— Καλὴν ἐντάμωσον!

— Καλὴν, ἀλλὰ καὶ ταχεῖαν, Λουίζα.

— Μὴ σᾶς μέλη, καὶ θὰ μείνετε ἐδχαριστημένως, εἰποῦσα ἡ διδασκαλὴς ἀξήλησε τοῦ δοματίου μειδιῶσα.

— Φοβερὰ καὶ τρομερὰ φραντέζα! Εἶπεν ὁ Παφούτης φροῦν τὸν πλῆθόν του καὶ ἐτοιμαζόμενος νὰ ἐξέλθῃ.

Ε'

Ἡ Λουίζα, ὡς ἐγνωσθῆ ἐκ τῶν ἀνωτέρω, ἦτο γυνὴ πρακτικωτάτη. Ἐνέκτητο ἱκανῶν εὐφροῖαν, ὥστε νὰ καταπνίξῃ τὴν γυναικεῖαν αὐτῆς φιλαυτίαν, ἐννοήσασα καὶ ἀποκρούσασα τοὺς πρὸς αὐτὴν ἀκκαρισμοὺς τοῦ Στεφάνου' ταύτου δὲ κατορθωθέντος, ἔβη εὐθὺς πρὸς τὸν σκοπὸν.

Ἐνόησεν ὅτι αἱ τετραεσθίτες μετὰ τοῦ Παφούτη ἦσαν καιρὸς χαμένως, καὶ ὅτι μόνον εἰς τὰς κτηνωπὰς λίρας ὑπῆρχεν ἡ οὐσία.

Ἐῖχεν ἀντιληφθῆ ὅτι ἡ Κλεοπάτρα δὲν προσέθε με κανὸν ὄμμα τὸν λατρὸν, ἀλλὰ δὲν ἐγίνωσκεν ἔτι σαφῶς τὰ περὶ αὐτοῦ φρονήματα τῆς κενείας. Μετὰ τὴν συνομιλί- γησιν θυμὸς τοῦ συμβολαίου πρὸς τὸν Παφούτην ἀπερσίασε νὰ ἐργασθῆ δι' ὅλης αὐτῆς τῆς νοημοσύνης ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ σχεδίου.

Ἀμα μεταβῆσας εἰς τὴν οἰκίαν, ἐκέρθη ὅτι ἐπρεπε νὰ προβῆ εἰς τὸ ἔργον. Μετὰ τὸ γένημα ἔκειτο μόνη μετὰ τῆς μαθητριάς της.

— Ἄν ἠξέουσις δᾶ, Κλεοπάτρα, εἶπεν αὐτῇ ἐν ἀφελείᾳ καὶ οἰονεὶ τυχαίως, ποῖον συνήτησα σήμερον!

— Ποῖον; Ἠρώτησεν ἡ νεάνις.

— Δὲν τὸν μαντεύεις; Εἶπεν ἡ Λουίζα βλέπουσα ἀπενῶς τὴν κόρην.

— Πῶς νὰ μαντεύσω, ἐπέλασεν ἡ κόρη μετὰ προτιρησίας ἀξαναομένης' ἔχομεν τό- σους φίλους!

— Τὸ γνωρίζω αὐτό, ἐξηκολούθησεν ἡ πονηρὰ Γαλλίς, ἀλλὰ δὲν ἔχετε κανένα φίλ- τερον μεταξὺ τῶν τόσων φίλων;

— 'Εγὼ τοῦλάχιστον δὲν γνωρίζω κανένα τοιοῦτον.
 — Μπα! Καὶ ἐγὼ ἐνόμισα τὸ ἐναντίον. Τί γὰρ γέννη; 'Ηπατήθην! Ἄς μὴ κἀμινωμεν πλέον λόγον περὶ τοῦτου. Ὁ ταλαίπωρος! Προσέθικεν μετ' ὄλγον ἢ διδάσκαλος, ὡσεὶ ὀμίλει κατ' ἐαυτήν.
 — 'Ηξεύρεις, φίλη μου, δεῖ μοῦ κινεῖς τὴν περιέργειαν; Μήπως ἔχω τὸ αἰσθημα γὰρ βασανίζω κανένα, χωρὶς γὰρ τὸ ἠξεύρω;
 — Βασανίζεις, λέγει! καὶ βέβαια ἔν δὲ ἀληθῶς ἠπατήθην ὡς πρὸς τὰ αἰσθηματα τῆς μαθητρίας μου, τὴν ὁποίαν ἐν τοῦτοις καλῶς γνωρίζω, ἀλλοίμωνον εἰς τὴν δεαυζή νέον!
 — Λοιπὸν τὰ πράγματα εἶναι πολὺ σφιστά;
 — Σοβαρώτατα!
 — Γὰρ πέ μου, σὲ παρακαλῶ, ποῖον σονήρητες τέλος κίετων;
 — Τίς ἢ ἀνάγκη; Διὰ γὰρ τὴν περιπελιξὴς κατόβων;
 — Ἐν τιμῇ, ἔχι. Δὲν θὰ μοῦ τὸν εἴπης; Ἠρώτησον ἐκ νέου ἢ πάλιν.
 — Ὅχι, πρὸς τι γὰρ τὸν ἐκθέσης;
 — Μὰ σοῦ εἶπέ τι περὶ ἐμοῦ, σὲ παρακαλῶ, σὲ, ποῦ τόσον μὲ ἀγαπῆς, ἐξηκολού-

Φ ΑΠΟΛΛΩΝ Φ

(Τὴ ἐπὶ τοῦ φετώματος τῆς Συναίας 'Ακαδημίας ἀγάλματα.— Τελευταῖα ἔργα τοῦ Α. Δρόση, διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ὁποῦ ἢ; Ἑλληνική Τέχνη ἀποστερήθη τοῦ ἐπιζηλοτέρου αὐτῆς Ἑγκαλλιπώματος)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ

Φ ΑΘΗΝΑ Φ

θησον ἢ Κλεοπάτρα, ἐναγκαλιζομένη τὴν Γαλλίδα.
 — Κάτι πολὺ τρέχεις! Ἀκόμη δὲν τὸν εἶδαμε καὶ Γιάννη τὸν βαπτίσαι. Σὰν τι γὰρ μοῦ πῆ;
 — Νά... ἔβρω κ' ἐγὼ; Προσέθικεν ἢ κόρη μειδιῶσα.
 — Δὲν μου εἶπε τίποτε ἄλλ' ἐγὼ ἐνόμισα. Ἀφοῦ ὅμως μαζὺ σου ἐφάνην τόσον ζῶον, οὐδόλιος παρῶξενον γὰρ ἠπατήθην καὶ ὡς πρὸς αὐτόν. Πιθανὸν γὰρ μοῦ ἐφάνη δεῖ...
 — Ὅτι...
 — Ὅτι σὲ συμπαθεῖ κομμᾶντι πῶς;
 — Μὰ ἐπὶ τέλους δὲν θὰ τὸν ἀνομιῶς;
 — Νὰ τὸν ἀνομιῶσω! Καὶ ἐγὼ ἐνόμιζον δεῖ τὸν ὠνόμασον ἤδη ἢ καρδία σου. Ἐλα μὴ κρῖπτεσαι, θὰ μὲ φέρῃς εἰς θέσιν γὰρ τραλλαθῶ, ἐὰν ἀπέτυχον εἰς τὰς ὑπονοίας μου. Ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατὸν, αἶ, Κλεοπάτρα μου;
 — Αἶ, ποῦ καλὰ! Μήπως εἶναι ὁ Στέφανος;
 Πῶς! Δὲν τὸν λέγεις οὐδὲ Κόριον; Εἶναι καὶ αὐτὸ μία ἀποδειξοῦλα τῶν προσιθῆσῶν μου. Λοιπὸν τὴν ἀγαπῆς, αἶ;
 — Ὅχι δὲ πάλιν, μὴ σιάζεσαι τόσον. Δὲν τὸν ἀγαπῶ, ἀλλὰ...
 — Ἀλλὰ θὰ τὸν ἀγαπήσῃς... Εἶσαι εἰς τὸν δρόμον, πῶς;
 — Σὰν καὶ τοιοῦτον γὰρ συμβῶν, ἀγαπητὴ μου διδάσκαλε.
 — Ἐκείνος ὅμως σὲ λατρεῖ, τὸ ἠξεύρεις;
 — Τὸ βεβαιῶται ἄλλων. Ἀλλὰ ποῦ τὸν εἶδες, ποῦ τὸν ὀμίλησες;
 — Εἰς τὴν αἰχάν του.
 — Καλέ, τί λέγεις! Ἀνεφώνησον ἢ πάλιν ἐκπλαγεῖσα.

— Διὰ τὴν ἀγάπην τῆς καλῆς μου μαθητρίας, διὰ τὴν εὐτυχίαν της καὶ καὶ τολμηρότερον ἠδονήμην γὰρ κἀμω. Μὲ παρακάλεσε καὶ ἐπῆγα, βεβαία οὔσα περὶ τῆς αἰτίας τῆς προσκλήσεως. Ἄν τὸν ἐβλεπες, Κλεοπάτρα μου! Πῶς μὲ ὀμίλει περὶ σοῦ, μὲ ποῖον ἐνθουσιασμὸν, μὲ ποῖον ἀγάπην καὶ λατρείαν, μὲ ποῖον ἔρωτα! Ἀ! Εἶσαι βεβαίως ἢ εὐτυχιστάτη τῶν γυναικῶν.

— Ἠξεύρεις δεῖ μὲ τὴν ἐνθουσιῶδη εὐγλωττίαν σου ἠεχισες τὰ κινῆς τὸ ἠδονήμην μου; Ὅτι καὶ τὸ ὁποῖον, — δὲν δύναμαι γὰρ τὸ ἠέτω ἀκόμη, — ἐκνοσορεῖται ἐντὸς μου... τὸ ὁποῖον μὲ κατακλίμψανον ἀόριστον καὶ ὀνειρώδες, ἠεχισες γὰρ μεταβάλλῃς εἰς αἰσθημα ἰσχυρῶν καὶ σνταγῶσων με; Βεβαίως δὲν δύναμαι γὰρ ἰσχυροθῶ δεῖ μέχρι τοῦδε ἢ καρδία μου διέμεινεν ἔτι ἀτάραχος καὶ ἀνελλομένη αἰσθηματιδίων πρὸς τινος ἐκ τῶν σνγριζόντων εἰς τὴν οἰκίαν μου ὄρατον νέον, ἀλλ' ὅτι τὴν στιγμήν ταύτην οἱ λόγοι σου μὲ κἀμινον γὰρ αἰσθάνωμαι δὲν εἶναι πλέον αἰσθηματιδίων, εἶναι τε μέγα, ἰσχυρῶν, ἀκαταδάσαστον!

Καὶ ἢ Κλεοπάτρα ταῦτε λέγονσα, ἐφοικία δλη, ἡπαξ μάλιστα ἠσοάνθη διατρέχον τὸ σῶμα αὐτῆς ῥυτος, προσήμιον τῷ ἀκίφροντι καταφανῇ ἀνατορχίσιον καὶ τρέμων ἐλαφρῶν τῶν χειλῶν.

— Κλεοπάτρα μου ἀγαπητή, προσεῖπεν ἢ διδάσκαλος, δὲν εἶναι οἱ λόγοι μου, οἵτινες μετέβαλον τὴν ἀοριστίαν καὶ τὸ ὄνειρον εἰς αἰσθημα ἰσχυρῶν καὶ σνταγῶσων σε. Τὸ αἰσθημα ἠπῆρχε ἠξωμένον εἰς τὴν καρδίαν σου, ἐπέβρισκον, ὅπως τὸ πῦρ, τὸ ἐνασχῆμενον ἐπὶ ἐλαφρῆς αἴρας ἀνέμω. Οἱ λόγοι μου ἐπιλοῦστατα ἐπιῆρξαν ἢ αἶρα, ἢ ὁποία σννεδαίλιος τὴν ἑστίαν τῆς πυρκαϊῆς...

— 'Ω καλή μου, αγαθή μου διδάσκαλε! Πόσον θά σοῦ ἤμην εὐγνώμων! Πιστεύεις ὅτι θά ἤμην ἐντιμῆς; . . .

— Βεβαίως τὸ πιστεύω· ἄλλως δὲν θά ἤμην τόσοσ' ἠμῶν, ὥστε τὰ ἐπισχῶσιν αἰσθημῶν, δυνάμενον γὰρ σὲ βλάψῃ, ἔστω καὶ ὀλίγον. Τί λέγεις; ὅτι κατέβηλλον πῶσιν προσπάθειαν γὰρ τὸ καταπνέξω εἰς τὴν ἀρχήν του. . . . Ἐίμαι εὐγνώμων ἐγώ, ἄλλως τε δὲ, τόσοσ' ἀγαπῶ! . . .

— Πόσον εἶσαι καλή, καὶ πόσον σὲ ἀγαπῶ καὶ ἐγώ! 'Αφοῦ συνετέλεσας εἰς τὴν μίσησίν μου, ἀφοῦ μὲ ἔκαμες νεάνιδα τοῦ κόσμου, τώρα συντελεῖς καὶ εἰς τὴν τιμωρίαν μου· δίδει εἶμαι βεβαίως ὅτι εἰς τὴν ἀγκάλια τοῦ ὄρατον καὶ ὑμῶν αὐτοῦ νέου θά εἶρω πᾶν ὅ,τι δύναται γὰρ ἐπιθυμῶσιν ἢ γνή . . .

— Τῷ ὄντι, Κλεοπάτρα μου, ἠπέλαβεν ἡ Γαλλίς.

Καὶ περιβαλοῦσα αὐτὴν ἐν ταῖς ἀγκάλιας της μετὰ θέουμης ἀπιστοτέρων καὶ διεγερτικῆς τῶν ἀσθήσεων, ἐκόλλησε τὰ χεῖλη αὐτῆς ἐπὶ τῶν τῆς νεάνιδος μετὰ παραταρμένου ἀσπασμοῦ.

'Ἡ Κλεοπάτρα, ἀλλοτριωθεῖσα, ἐπεισοτία, ἢ δὲ ποιητῆ διδάσκαλος, βλακωλοῦσθαισιν γὰρ κρατῆ αὐτὴν ἐν ταῖς ἀγκάλιας της, ἔφερε τὰ χεῖλη εἰς τὸ σὺς τῆς κόρης, καὶ ἐλαφροῦς ψιθυρίζουσα:

— Φαντάσσομαι, τῆ εἶπε, τὴν ἔξοχον στιγμήν, κατὰ τὴν ὁμοίαν ἂντι' ἐμοῦ θά ἔγῃς ἐκεῖνον οὕτω πληροῦσιν σου.

'Ὁ ψύθυρος οὗτος ἐπήνεγκε τὸ ἀποτέλεσμά του ἀπὸ τοῦ ὠτῶς τῆς νέας διδάχαιμης δλόκληρον αὐτῆς τὸ σῶμα, ὅπου συνετέλεσεν αἰσθημῶν, ἄγνωστον μέχρι τοῦδε εἰς αὐτὴν, ἦντις, λαμβάνουσα τὴν Γαλλίδα παιδαγωγὸν ἐκ τῶν δύο βραχίονων καὶ βλέπουσα αὐτὴν ἀνεπὶ δὲ ὀφθαλμῶν ἀσπνεόντων θλας αὐτῆς τὰς ἀεολύπιας ἐπιθυμίας.

— 'Α! Πότε θά ἔλθῃ ἡ στιγμή ἐκείνη, καὶ ἡμῶν διδάσκαλίσσα! Εἶπε στεναίνουσα.

— Τώρα πλέον θεόρει τον ἦμῶν σου, Κλεοπάτρα μου! δὲν θά μαυέλθωσιν πολλὰ ἡμέραι, καὶ θά τὸν ἴδῃς ἀσπνεόντων εἰς τοὺς πόδας σου. 'Αλλῆ, πρὸς Θεοῦ, μὴ πολλῶν ἐθνοσασμοῦσιν, μὴ παρακαίρους ἀσπνεόντων. 'Ἐχε πάντοτε ἐπ' ἄρῃν ἂντι πρῆπει γὰρ τὸν ξετρολλάνης πρῶτον. δὲν εἶσαι μικρὰ πλέον,

— Πότε θά τὸν ἴδω;

— 'Αφῆσε αὐτὸ

εἰς ἐμέ, ἐπειδὴ πρῆπει γὰρ λάβωσιν καὶ τᾶναικαία προφυλακτικὰ μέτρα. Νά ἦσαι βεβαίως ὅτι θά ἀπαντήσωσιν πολλὰς δυσκολίας ἀπὸ τῶν πατέρων σου. Τὸν ἠξέσρω ἐγὼ κατὰ τὸν πατέρα σου.

ΣΤ'

'Ἡ Γαλλίς παιδαγωγός, χωρὶς γὰρ εἶπη εἰς εἰς τὴν Κλεοπά-

ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ ΝΥΜΦΩΝ

τραν, ἐξῆλθε τὴν ἐπιδοῦσαν μετὰ μεσημβρίων τῆς οἰκίας καὶ διηρθένη εἰς τὴν τοῦ λατροῦ. Ἐθρον αὐτὸν ἀναμένοντα. 'Ἐκ τῆς μορφῆς τῆς Λουίζης ἐνόησεν ὅτι ἦτο ἀγγελος καλῶν εἰδήσεων.

— Λοιπὸν; 'Ἡρώτησεν, ὁρμῶν καὶ λαμβάνων αὐτὴν ἐκ τῶν δύο χειρῶν.

— Νίκη καθ' ὄλην τὴν γραμμὴν! 'Απῆρτησεν αὐτὴ. 'Ἡ κόρη εἶναι ἰδική σου καὶ δύνασαι γὰρ τὴν θεωρῆς ἀπὸ τοῦδε ὡς τοιαύτην. 'Αλλὰ, προσοχή! μὴ ἀνοησίας, αἰτινες ἐνδεχόμενον γὰρ καταστρέψωσιν ἕτι φηκοδόμησα. Τώρα, τὸν πατέρα, ὅστις δὲν θά ἦναι τόσοσ' εὐλόωτος, γνώριζε το καλεῶσ. Αὐτός, χωρὶς γὰρ σὲ μακροφανῆ, ἔχει μεγάλα σχέδια διὰ τὴν κόρην του. Βασίζόμενος εἰς τὸ χεῖμά του, τὴν προσορίζει διὰ παντὸς Γραμματεῖα Πρεσβείας, ἐῖν μὴ διὰ Λοδοκα ἢ Μαρκήσιον. 'Ἐχεις σχέσεις, πλησίον σου, κολάκευσε του, περιποίησον του. Προσπάθεισε γὰρ παρρησιόσασαι ὅπου αὐτός συζητάει, ἐπιδεικνύων αὐτῷ τὰς σχέσεις σου τὰς στενάς πρὸς τὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ Πέριου καὶ τὴν ὑπόληψιν τὴν ὁμοίαν ἀπολαμβάνεις παρ' αὐτῆ. δὲν θά ἦτο ἕσχημον, ἐὰν κατόρθωσιν τὸν ἀσπνεόντων ἐπίσημος λατρός τῆς Πρεσβείας σου, τὴν ὁμοίαν τᾶντι-προσωπεύεις εἰς τὴν διεθνήν ὑγειονομικὴν ὑπηρεσίαν. Εἶναι καὶ αὐτὸ κατῆ. Παράσημον, ἂν δὲν ἔγῃς, προσπάθεισε γὰρ πάσης, δὲν εἶναι δύσκολον. Τίλος πάντων, καταλαμβάνεις, θά στήσωσιν τακτικὴν πολιτικὴν καὶ θά μεταχειρισθῶσιν πάντα τὰ μέσα. 'Ἐπειτα ἐδῶ εἶμαι κ' ἐγώ, μὴ σὲ μέλη, καὶ θά ἐπιτύχωσιν.

— Εἶσαι ἀνεῦμα τῆ ἀληθείας, καλή μου Λουίζα. Θά κάμω ἕτι συμβουλεύεις· θά ἦσαι ὁ ὀδηγός μου, ὁ Βιογνίλός μου, ὅστις θά μὲ φέρῃ πρὸς τῆς πύλης τοῦ Παράδεισου. 'Αλλὰ δὲν θά ἴδω τὴν Κλεοπάτραν; Πότε θά τὴν ἴδω;

— Μὴ βιάζεσαι. 'Ἡ ἐπιθυμία σου δὲν ἀμφισβῆλλεις βέβαια ὅτι εἶναι καὶ ἰδική της. Θά κωνοῦσιν ταχέως τὰ πράγματα, ὥστε γὰρ σπνεόντων ἀσπνεόντων. 'Ἐχε ὑπαμονὴν καὶ ἐντὸς ἡμέρας περιμένε εἰδήσεις μου. Καὶ τώρα ἔλασιν.

— Λουίζα μου, σὲ ἐλαχιστῶ, σὲ ἐγνωμονῶ. 'Υγίανη, εἶπε ὁ λατρός ἀσπνεόντων καὶ τὰς δύο χεῖρας τῆς παιδαγωγῶν.

— 'Ἡ Γαλλίς ἐξῆλθεν, ἀφῆται τὸν Στέφανον ἀσπνεόντων ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου καὶ ἀσπνεόντων. 'Ἐπίστευεν ὅτι ἀσπνεόντων γὰρ ἐκτείνῃ τὴν χεῖρα, ὅπως θαυπάσιν τὸν χριστὸν ἐν τῷ χριστιανοσπνεόντων τοῦ Χατζῆ-Προδοχῶν.

Ζ'

— δὲν θά ἐπεκαθῶ εἰς λεπτομερείας, περιγράφων τὰς ἀσπνεόντων, ὡς ἢ ἐν τῆ πρώτῳ κεφαλαίῳ τῆς παρῶσιν διηγήσασιν, καὶ τὰς ἀσπνεόντων τῶν δύο ἡσαστῶν, καίτοι ἢ λέξις ἐρασιτῆς δὲν εἶναι κατελλῆλος καὶ ἀσπνεόντων, πρῶτον περὶ ἀσπνεόντων, μεταχειρισθῶσιν τὸν ἦμῶν πρὸς ἐπιθυμίας τοῦ ἐπιθυμῶσιν σκοποῦ κατακτείνεσιν κῶσιν μονογενῶς ἐπιθυμίας πατρῶς καὶ νέας ἐκ φήσασιν ἕσπασιν πρὸς τὴν ἀσπνεόντων, ἢς πάντα τὰσπνεόντων ἐπιθυμίας εἶχον ἐξεγεμῶσιν τῶσιν ἐπιθυμίας παρὰ τῆς ποιητῆς Γαλλίσος.

Αἱ ἀσπνεόντων εἰς τὸν νέον δὲν εἶναι τι ἀσπνεόντων καὶ ἀσπνεόντων, ὅταν δὲ δι-επνεόντων ὑπὸ μεσασπνεόντων, ὅτι ἢ παιδαγωγός Λουίζα, σπνεόντων αὐτῶν ἐσπνεόντων.

'Ἡτο ἐσπνεόντων θῆσιν, καθ' ἢ ἐν Πέριον ἀσπνεόντων καὶ πλῆστοκρατικῆ καί-σπνεόντων κατασπνεόντων εἰς τὰς ὀφθῆς καὶ μαγικῶσιν νήσιν τῆς Ἡσπνεόντων καὶ τὸν ἀσπνεόντων Βάσπνεόντων. Ἐσπνεόντων ὅτι ὁ Χατζῆ-Προδοχῶσιν δὲν ἦτο ἀσπνεόντων γὰρ ὑπολειφθῆ' εἶχον ἄλλως λαμπρῶν ἀσπνεόντων ἀσπνεόντων ἐν Ἡσπνεόντων, ἢτις ἐσπνεόντων ἐκ τῆς ἀσπνεόντων ἐβλεπεν πρὸς τὴν θάσπνεόντων, ἐκ τῶν ἀσπνεόντων περιεβῆλλετο ὑπὸ ἐσπνεόντων καὶ σπνεόντων

δένδρον κήπου, με διαφόρους σποτάδας δένδρον, ἐν τῷ κέντρῳ τῶν ἄποιων ὑπῆρχον κομρὶ περιπτερά και πίδακες διαιωνῶν ὑδάτων.

Ὁ Στέφανος, κάπως ἔχων τὸ θαλάστιον ἐν ἀγί εὐαρέστη και ἀνθηρῶ καταστάσει, εὐθέθῃ εἰς τὴν ἀνάγκη νὰ κάμῃ συγγῆς ἐκδρομῆς εἰς τὸν Ἰσάπορον και νὰ παρουμήν τὰς νύκτας ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τῶν Θεραπειῶν. Ἐνθὺ δέ, τῇ συνδρομῇ τῆς παιδαγωγῶν, αἱ συγγενεῖς τῶν δύο ἐραστῶν ἐγένοντο συγγῆς ἐν τοῖς περιπτέροις τοῦ κήπου τὰς νύκτας, κατὰ τὰς ἡμέρας, ἴδιαι τὰς Κυριακὰς και τὰς φορτὰς, ὁ λατρός, ἐνθουσιάζοντας ἐκ τῶν ὑποσχέσεων τοῦ κυφλοῦ πάθους τῆς κόρης, κατώρθων νὰ παρευρίσκονται εἰς τὰς διαφόρους σιναναστροφὰς και ἐκδρομὰς, αἵτινες συγγῆτατι ἀνεκροτοῦντο ὑπὸ τῶν παραθεριζόντων ἐν Θεραπειῶν και τῶν ἄλλων παρὰ τὰς ζωμωτικὰς ὄχθας τοῦ Βοσπόρου χωρίων.

Προσελάθει νὰ φαίνεται περιποιητικώτατος πρὸς τὸν μέλλοντα πενήτην του, κολλυκεῖων τὰς ἀδυναμίας αὐτοῦ, θαιμάζων πᾶσαν γνώμην και ἰδέων του, ὅσον και ἡ ἴσων μορφή, και ὑπερεγκωμιάζων τὴν ἐμπορικὴν και τραπεζιτικὴν αὐτοῦ μεγαλοφυΐαν, δι' ἧς κατέστη εἰς ἐκ τῶν κυριωτάτων μοχλῶν τῆς ἐμπορικῆς και χρηματιστικῆς κινήσεως τῆς προτενοῦσης τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας.

Ὁ Χατζῆ-Πρόδρομος ἐκαλυπτόμενος, ἀληθῶς, ἐκ τῶν λόγων τοῦ λατροῦ, ἀλλ' οὐκ δὲν πλέον. Προμαντεύων οἶσται ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ἐχθρὸν και κλέπτειν τῆς περιουσίας του, ἠσθάνετο πρὸς αὐτὸν πικρὰν τινα ἀντιπάθειαν, ἐνθὺ καταφανῶς ἀπέφηρε πᾶσαν ἐλπίδα και περιτοῆσιν πρὸς τοὺς ἀγύμους χρηματιστὰς και ἀκολούθους τῶν ἐξόντων Ἡεροβειῶν.

Ὁ Στέφανος ἀρ' ἔτιμον δὲν κατώρθωσε νὰ εἰσέλθῃ ὡς λατρός ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Ἑλληνικῆς Ἡεροβείας, διότι ἐκρέθη ἀποτυχῆς ἢ ἐξ αὐτῆς ἀναμείκτων τοῦ ἐπὶ πολλὰ ἐτη ὑπαρχοῦντος ἐν αὐτῇ μακαρίτου Βασιλείου, ἐπέτιχεν ὅμως ν' ἀπονεμηθῇ αὐτῷ ὁ Σταυρός τοῦ Σωτήρος.

Ὅτω παρήλαε τὸ θέρος, καθ' ἃ αἱ σχέσεις τῶν δύο νέων, ἐπαυσιπύρηναι ἐπιτηδέως ὑπὸ τῆς Γαλλίδος παιδαγωγῶν, εἶχον φθάσει εἰς τὸ τελευταῖον αὐτῶν ἄκρον. Ἐπελθόντος δὲ τοῦ φθινοπώρου, αἱ παρθεριζόμεναι ἐν τοῖς θερινῶν αὐτῶν ἐνδιαυήμασιν οἰκογένεια ἤρξαντο ἐπανακάμπτουσαι εἰς Ἡῆρον. Τελευταῖος ἐπαυθῆθε και ὁ Χατζῆ-Πρόδρομος.

Ὁ Στέφανος κατελαμβάνετο πλέον ὑπὸ ἀδημονίας, βλέπων καυτενύμνον τὸν ἀγῶνα, ὃν εἶχεν ἀναλάβῃ, και ἑαυτὸν ἐρησικόμενον μακρῶν ἐτι τοῦ τέρατος αὐτοῦ. Τὴν στενοχωρίαν του δὲ κατῆρξε ἐξεδήλωσε πρὸς τὴν Γαλλίδα ἐν τινι τῶν συγγενεῖσιν του μετ' αὐτῆς.

— Μὴ βιάζεσαι, τῷ εἶπεν ἡ Λουίζα, διότι τοιαῦται μεγάλα ἐπιχειρήσεις δὲν τελειοῦντο εὐκολα. Ἐννοεῖς ὅτι ἡ κόρη εἶναι ἰδικὴ σου; τὴν ἐπελάσανε κυριαλεκετικῶς, και εἶμαι πεπεισμένη ὅτι θὰ εὐθεθῇ πρῶτον και εἰς τὴν παραβολωτέραν τῶν προτάσεων σου, Τοῦτο δὲν εἶναι μικρὸν κέρδος και εἶναι περαιοῦτερον τοῦ ἡμίσεως τοῦ ὅλου. Πησιάζων αἱ ἀπόκρυφα, κατὰ τὰς ὁποίας μὴ λησμοιῆς ὅτι, πλὴν τῶν χορῶν, τελοῦνται οὐνήθως και γάμοι. Λοιπὸν ἢ οὐκ ἀρ' εὐθεθῆς ἢ δι' ἄλλων προσώπων πρῶτῶν τὸν ἑαυτὸν σου ὡς γυμνῶν τοῦ Χατζῆ-Πρόδρομου. Νὰ σοῦ εἶπω τὴν ἀλήθειαν, δὲν περιμένω πολλὰ ἀπὸ τὸ διάβημα αὐτό, διότι γνωρίζω τὰς ἰδίας τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ περῆται νὰ προσῶμεν μετὰ τῆς και μετὰ τὴν σιράν. Τὶς αἰδὲ πᾶσαν πύθων και νὰ ἐπιτέχουμεν. Ἄλλ' ἐν ἀποτυχίᾳ θὰ εἴρωμεν τὸ μέσον. Πολλὰ ἔχει μέσα του αὐτὸ ἐδῶ τὸ κερῆτον, προσέθηκε, ἐπιτεῖσαι ἐλευθῶς διὰ τῆς χειρὸς τὴν κυριότην.

Ὁ λατρός δὲν ἐβράδυνε νὰ θέσῃ εἰς ἐνθουσιαν τὸ προταθὲν ὑπὸ τῆς Λουίζης σχέδιον. Ἄλλ' ὅλη ἡ ἐπιχειρησὶς του, ὅλαι αἱ ἐκκλήσεις εἰς τὴν στοργὴν τοῦ πατροῦ, ὅλαι αἱ περὶ μέλλοντος και εὐδαιμονίας τῶν δύο νέων προβλήσεις και ὑποσχέσεις αὐτοῦ, ἀπέβησαν εἰς μάτην. Ὁ πατὴρ εὐτάθη ἀμετάπειστος, οὐ μόνον, ἀλλὰ και ἀμέσως ἐπέδειξε πολλὴν πρὸς τὸν Στέφανον ψυχρότητα. Καὶ ἡ ἄλλων πρότερον ὑπάκουσα μετὰ δὲ αὐτῶν οἰκειότης ἐξέλειπεν, ἀντικατασταθεῖσα δι' ἀδιαφορίας, ἐὰν μὴ και διά τινος περιφρονησῆτος.

Ὁ ταλαίπωρος λατρός, βλέπων ὅπως οἰκειῶς τὸ σχέδιον αὐτοῦ ἀπαυγῆται, περιεῖστη εἰς ἀπόγνωσιν. Ἐπὶ τινος ἡμέρας διετέλει ἐν ἀληθείᾳ ἀπελπισμῷ. Ἄλλὰ και πάλιν μάγος παρήγορος παρέστη ἡ Γαλλὶς παιδαγωγός.

— Τίσον εὐκόλα τὰ χίσεις! Τὴν εἶπε καυχῶνται! Ἐλησιμόνησε τί σου εἶπα; Πολλὰ κρέπται αὐτὸ ἐδῶ τὸ κεφάλι. Τώρα τὸ τελευταῖον μεσ ἀπὸ! Ἐδέχθημεν ὅπως τώρα συγγῆται και ἔντιμοι, δὲν μὰς ἤκουσαν, ὡς ἄγνοια. Ἡ κόρη οὐκ λατρεῖται, εἶναι ἐρελλή ἀπὸ τὸ πάθος. Ὅτι τῆς ζητήσης δὲν θὰ σου ἀρωγηθῇ. Λοιπὸν ὅτι δὲν ἔχεις μέχρι τοῦδε, ὡς γένη τῶμα, και ἀπόρη μάλιστα. Θὰ σοῦ προσημιῶσω τὴν κατέλληλον συνέντευξιν, ὡρῶν προλεῖται τὸν δοῦμον πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σχεδίου. Μὴ τυχὼν δειλιώσῃ, μὴ δεσμευθῆς ἀπὸ ἀνοήτων λόγων ἰσχυρισμῶν και τιμῆς. Θέλεις τὸ χεῖμα τοῦ Χατζῆ-Πρόδρομου; Πρέπει νὰ τὸ ἀποκτήσῃς ἐκ παντὸς τρόπου, ὡρῶν κατὰ μέτρος μερικὰς ἰδίας μερικῶν ἀνοήτων, ἐὰν τυχὼν τὴς ἔχῃς. Δὲν τὸ πολυπιστεῖω, μετὰ ἐπὶ τέλους. . . . ἐπιπυρεῖ. Λοιπὸν ἀπόρη. . . . Τρία ἐλευθῶν κενήματα εἰς τὸ χαμηλὸν παρὰθερον.

Η'

Ἡ Λουίζα, τηροῦσα τὴν ἐπισχεσὶν τῆς, μετὰ τὸ δεῖπνον ἀνήγγειλε τῇ νεάνιδι, ὅτι τὴν ἐσπῆραν ταύτην θὰ δεχθῇ τὸν ἀγαπητὸν τῆς Στέφανου. Ἐπειτα, ἐπανισομένη μετὰ διαβολικῆς ἐπιτηδεύσεως τὴς ἐκ τοῦ μετ' αὐτοῦ γάμου ἡδύτητας, ἐξῆγε τὴν και ἄλλως νοσηρῶν φαντασίων τῆς ἐπιτεροῦσας πρὸς τὴν ἡδύτην κόρη και ἐπὶ τοιαῦτον, ὡστε νὰ φαθῇ ἀνεπεσῆται, ὑπεσχημένη ὅτι θὰ προλεῖται τὴν ἰδίαν.

Ἐπειτα, ἀφήσασα τὴν νεάνίδα μόνην, ἐξῆλθεν εἰσοῦσα.

— Πησιῶν νὰ τὸν δεχθῆς.

Ἐξέτάσασα δὲ τοῦ εὐρισκόμενου αἱ ὑπηρεταί τῆς οἰκίας και ἡ ἑσῶδος τοῦ Στεφάνου δύνανται νὰ γένη ἐν ὑσφαλίᾳ κατέλθῃ εἰς τὸ βλέπον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἰσχυρῶν δωμάτων.

Δὲν παρήλαον πολλὰ λεπτά, και τὰ τρία ἐλευθῶν κενήματα ἡμῶσθησαν ἐπὶ τοῦ παραθύρου. Πάσαντα, οπεύσασα, ἠνοιξε τὴν θύραν, και λαμβάνουσα τὸν Στέφανον ἐκ τῆς χειρὸς, ἐπαυκλῆσεν αὐτὴν ἐν σπουδῇ. Ἐπειτα, ούρουσα αὐτὸν ἐν τῷ σκότει, τὸν ὡδήγησεν ὑσφαλέστατα μέχρι τῆς θύρας τοῦ δωματίου, ἐν τῷ εὐρισκόμενῳ ἢ Κλεοπάτρῳ.

— Ὅτι δεχθῆς παλὸ ἀνεπιτηδεύσεως, ἐὰν ἀποτύχῃς, τῷ ἐπιτεροῦσεν εἰς τὸ οὐδ, ἀφῶγασα τὴν θύραν και εἰσάγουσα αὐτὸν. Ἐπιτεροῦσά με ν' ἀπονεμηθῆς εἰς τὸ πησιῶν δωμάτων και νὰ φαθῆται, τρυφῶντα μου, εἶπε μετὰ ἐλευθῶς ἐκρωσίας, και ἀπεσῆθη, ὑποκλινομένη και κλειούσα τὴν θύραν.

Ἡ ἀνοήτῃ τῆς πονηρῆς παιδαγωγῶν ὑπῆρξε δι' αὐτὴν ἀληθῆς μαγῆτρον. Περιεπαύησεν ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον ἐν τῷ δωματίῳ, ἐκάθησεν, ἐσηκώθη, ἐκάθησεν ἐκ νέου. Ἐσκήθη νύκτατι λησιῶν και νύκτατι νύκτατι, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπραξε, φρονηθεῖσα, μὴ κινήσῃ τὴν περιεργῶν τινος τῶν ἐσῶσων. Ἐπὶ τέλους, καθῆσασα ἐπὶ τινος ἀνακλίντρον,

κακημυκία, κατελήφθη υπό τοῦ ὕπνου. Ἐκοιμήθη ἀρκετά, ἀλλ' αἰφνης ἀνεπέδησεν ἔντρομος.

— Τί γίνονται ἀράγε αὐτοῦ μέσα οἱ ἐρασταί μας; Εἶπε. Τί ὄρα νά ἦναι ἀράγε; Καί ἀντίρρασα φρόσφορον παρετήρησε τὸ ὄρωλόγιόν της.

— Δυστυχία! Ἀνέκραξεν, ὄλιγον ἀκόμη καί θά τήν ἐπαυθαίναμεν. Οἱ ἀνάητοι καί ἀπόρροστοι!

Καί σπεύσασα ἔκρουσε ἐλαφρῶς τήν θύραν τοῦ δωματίου, ἐν ᾧ εὐθιόκωντο οἱ δύο νέοι. Ἀκούσασα δὲ τήν λέξιν! Ἐμπρός! Ἦνοιξε καί εἰσῆλθεν.

— Ἐξείρετε δι' εἶθε πολὺ ἀδιάκριται; Εἶπε. Πλησιάζει νά ἐξημερώσῃ. Ἐλα, γρήγορα, κῆριε Στέφανε, τὸ ἐπανοφῶρι σου.

Ἡ νεάνις ἐκάθητο τεταραγμένη ἀπασοῦν καί μὲ τὰ ἐνδύματα ἐν ἀταξίᾳ.

— Ἐλα, σήκω! Τῆ λέγει ἡ Λουίζα, λαμβάνουσα αὐτήν ἐκ τῆς χειρὸς. Δὴν βλέπεις; Φεύγει. Ἐμπρός φιληθῆτε!

Καί ἐξήλθεν αὐτήν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ νέου.

Παρασύρουσα δὲ τὸν Στέφανον ἐξήγαγεν αὐτὸν τῶν δωματίου.

Ὡς δ' ἐκράτει αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς, ἔστη ἐν τῷ σκοτεινῷ διαδρόμῳ.

— Αἱ!... Τῷ εἶπε.

— Ὅλα κατ' εὐχίρ, τῆ ἀπήρησεν ὁ Στέφανος, λαμβάνων αὐτήν ἐκ τῶν δύο χειρῶν. Σὲ εὐχαριστῶ, εἶσαι ὁ σωτήρ μας ἄγγελος, δαιμόσιον.

Ὁδήγησεν αὐτὸν μέχρι τῆς θύρας, ἣν ἦνοιξε μετὰ προσοχῆς.

Ἐξω ἡ ὁδὸς ἐφωτίζετο ὑπὸ τῶν περὶ τῶν ἀμυδρῶν ἐκτυρωπιῶν ἀκτίων τῆς Ἥοδος.

Κλεισάσα δὲ τὴν θύραν, ἔστη, καί:

— Ἄτιμε! Ἄσυνείδητε! Ἐφιθύμισεν.

Ἐπανῆλθεν ἐν σπουδῇ εἰς τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ εἶθε τὴν νέαν ἰσταμένην, ἀλλόφρονα, ἐν ἧ θέσει τήν εἶχεν ἀφήσῃ. Ἀμα ἰδοῦσα αὐτήν εἰσερχομένην:

— ὦ! Λουίζα, Λουίζα! Τῆ εἶπε ἠπιότρομένη εἰς τὰς ἀγκάλας της μετὰ δακρύων.

— Ἐλα, ἔλα, θάρσος! Ὑπέλασθαι ἡ διδάσκαλος Τί; Κλαίεις; Ἀνάητος ποῦ εἶσαι! Θέλεις τὸν Στέφανον, ὁ διάβολος νά σκάσῃ θά τὸν πόρῃς; Ἦ νά μὴ ἦμαι Λουίζα.

Αἱ σχέσεις τῶν δύο νέων ἐξηκολοῦθησαν καί αἱ ἀνεπιθύμητοι αὐτῶν καθίσταντο σφαιρικῶς τῆ μεσολαβήσοι πάντοτε τῆς Γ' αἰτίας παιδαγωγῶν καί διδασκάλων, ἥτις μετείχε πολλάκις αὐτῶν.

Συχνότατα πλέον ἀπησχόλει καί τοὺς τρεῖς τὸ ζήτημα τοῦ γάμου καί διάφορα σχέδια προδτείνοντο, δι' ὧν ἐνόμιζον ὅτι θά ἠδύναντο νά καταβάλωσι τὴν πείρασμα ἀρῆσιν τοῦ γέροντος Χατζῆ-Προδρόμου. Μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς ἀποπειρας παρ' αὐτοῦ τοῦ ἱατροῦ, αὐτὸς κατέφυγεν εἰς φίλον τῶν, εἰς στενωπότηας πρὸς τὸν πατέρα διατελευτῶντα σχέσεις, παρ' οὗ ἠλπίζεν ὅτι θά ἠδύναντο νά τὴν μειωπιέσῃ. Ὁ φίλος, οὐμπισθῶν ἀληθῶς πρὸς τὸν ἱατρὸν καί ἀνήμων εἰς τὴν ἐπιτεκνίαν τοῦ Πέδρου κοινωνίαν, με τὰ πολλῆς τρυφῆς προθυμίας ἀνέλαβε τὸ ἔργον, θερμότατα δὲ συνηγόρησεν ὑπὲρ τοῦ γάμου τούτου παρὰ τῷ Χατζῆ-Προδρόμῳ, ἀλλὰ ἄστυχῶς καί πάλιν οὗτος ἐφάνη ἀμετάπειστος.

— Ὅ, τι ἄλλο θέλεις, εἶλεγε τῷ συνηγοροῦντι, ὄχι ἔμως καί

αὐτὸ δὲν ἤξεύρεις, ὁ γυαροπλάκος αὐτὸς καθόλον δὲν μοῦ γυμίζει τὸ μάτι, τὸν ἀντιπαθῶ φοβερά. Ἐπειτα, ἔνα ἔχω κορίτσι, εἶμαι πλουσιώτατος, καί δὲν θέλω νά τὸ θυσιάσω. Ἄλλον γυμνῶν ὀνειροπολῶ διὰ τὴν κόρη μου.

Ἐν τούτοις αἱ ἡμέραι παρήρχοντο, τὰ δὲ πράγματα ἔσπευδον, ὄλιγον δ' ἀκόμη καί τ' ἀποτελέσματα τῆς τυκτερινῆς συνεντεύξεως θά καθίσταντο καταφανῆ. Ἡ νεάνις καθ' ἑκάστην ἔκλειεν ἐπὶ τούτῳ, αἱ δὲ παρτεῖαι τῆς ἠρξάντο κοιλαινόμεναι καί ἡ εὐμορφία της ὑποσκαιπομένη. Αὐτέλει ἐν ἀκελπισίᾳ. Μάτην ὁ ἱατρός παρηγόρει αὐτήν, λέγων ὅτι εἶναι πάντοτε πρόδημος νά ἐπανορθώσῃ τὰ κακῶς γενόμενα, νομιμοποιῶν αὐτὰ ἐν πάσῃ στιγμῇ ἢ ἄλλως, ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ, ἐξαρπάζων τὸ προῖόν τῆς ἀπειροσπειρίας των.

Ἐπὶ τέλους:

— Νομίζω, εἶπεν, ὅτι κῆρον τὸ μέσον, τὰ ὀνοῦν δύναται νά μῖς ἐξαγωγή ἀπὸ δλας αὐτὰς τὰς στενωπότηας. Μίαν νύκτα ἐκοιμήσασαι, σὲ ἀπάρῳ δὲν θά ἦναι δύσκολον νά εἴρω ἔνα ἱερῆα, πρὸβλημῶν νά μῖς στεφανώσῃ. Θά γείνη, εἶναι ἀληθές, ὄλιγον σκάνδαλον, ἀλλὰ δὲν θά ἦναι οὔτε τὸ πρῶτον, οὔτε τὸ τελευταῖον. Ὁ πατήρ σου θά κηρυγῶσῃ, κατὰ τὸ σῆθηδες, θά διαμαρτυρηθῆ, ἴσως θά καταρασθῆ, ἀλλ' εὐρισκόμενος πρὸ τετελεσμένων γεγονότων, θά ἐγκακίβῃ.

— Τί λόγος! Προσέθηκεν ἀμέσως ἡ Λουίζα, βλέπουσα τὴν νέαν ἐτοίμην νά συναινεῖσθαι. Τί λόγος! Ἦ ὅσον ὄλιγον γρομίζετε τὸν γέροντα Χατζῆ-Προδρόμον! Πείσμων καί ἐρωστῆς ὡς εἶναι, θά κηρυχθῆ ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ θυμοῦ του καί θά σὲ διώξῃ ἀπλοδοξίατα. Καί τί θά γείνη αὐτῇ ἡ καλομαθημένη κόρη τάτε, ἱατρός; Ἐάν εἶγες κομμῶν μεγάλην πελατεῖαν, ἴσως θά ἠδύναντο ν' ἀνταποκριθῆς εἰς δλας αὐτῆς τὰς ἀπαιτήσεις καί ἐπιθυμίας, ἐνῶ τῷ... Μετὰ χρόνον ἴσως ὁ γέρον, ὡς πατήρ, συγχωρήσῃ, ἀλλ' ἔως τάτε τί θά γίνετε; Θάναγκασθῆτε νά κατοικήσῃτε εἰς κομμῶν γωνίαν τοῦ Στουροδρομίου, μακρῶν τῆς ἀριστοκρατικῆς κοινωνίας αὐτοῦ, θάπου ἡ ἀγαπητῆ μου Κλεοπάτρα δ' ἀναγκασθῆ νά μαγευθῆ μόνη καί νά πληθῇ πιθανῶς τὰς ἀκαθαρσίας τῶν παιδιῶν της. Ἀφήσατε, παρακαλῶ, αὐτὰς τὰς θέας, αἰτινές μόνον διὰ μυθιστορήματα εἶναι καλά.

Ἡ εὐφρῆς Γ' αἰτίας βεβήτως εἶχε δίκαιον ταῦτι λέγουσα, ἀλλ' ἐφοβέτο πρὸς τούτοις καί ἐπολέμει τὴν ταυαίτην λύσιν, διότι θά διεκινδύνειε δι' αὐτῆς τὴν ἀμοιβήν της.

— Ὅλα τὰ μέσα δὲν ἐξηρηλήθησαν ἀκόμη, ἐξηκολοῦθησε, καί πρώτιστα πάντων, ἡ Κλεοπάτρα δὲν ὀμίλησεν ἀκόμη εἰς τὸν πατέρα της. Ἀς τοῦ ὀμιλήσῃ καί αὐτῇ, ὡς τὸν παρακαλῶν, ὡς κλαῖον, ὡς ἀπειλήσῃ δεινῆ καί τρομερῆ, καί πολὺ πιθωνὸν νά κατορθώσῃ νά ἐπιτέξῃ, νά πείσῃ τὸν ὑπερηφάνον Χατζῆ-Προδρόμον. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα ὄσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον, διότι τὰ πράγματα ὀμολογουμένως ἀπαιτοῦσι σπουδῆν καί ταχύτητα. Ἄν ἀποτύχῃ καί ἡ Κλεοπάτρα, βλέπομεν.

Ἡ συμβουλή τῆς Λουίζης ἐγένετο δεκτῆ, ἀπεφασίσθη δὲ νά τεθῆ εἰς ἐπέργειαν ἀμέσως τὴν ἐπιθυμίαν.

Τὴν ἐλοῦσαν, μετὰ τὸ πρῶτον πρόγευμα, ἐνῶ ὁ Χατζῆ-Προδρόμος ἀπεσῶρετο εἰς τὸ ἰδιαιτέρον αὐτοῦ δωμάτιον, ἡ Λουίζα καλέσασα τὴν νέαν:

— Ἐμπρός, θάρσος! τῆ εἶπεν, ὁ πατήρ σου μοι ἐφάνη σήμερον εὐθυμῶς καί εὐδιάθετος. Βιάσε ὅλα τὰ δυνατὰ σου, ὀμίλησε, παρακάλεσε, κλαῖσε καί φοβέρισσε ἀκόμη. Ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ! μηδὲ ὑπαινεγμένον περὶ τοῦ παθήματός σου. Ἐχρημενησθῶν δὲ αὐτὸ ὡς το ἀρῶσμεν διὰ τελευταῖον ὄπλον. Μοῦ ἐπήλθε καί ἐν ἄλλο σχέ-

διον, τὸ ὁποῖον λυποῦμαι διότι δὲν ἐσκέφθην ἀρχήτερα. Ἴσως δι' αὐτοῦ ἐπιτύχω-
μεν, χωρὶς νὰ καταφύγωμεν εἰς τ' ἀποτελέσματα τοῦ παραπτώματος. Ἐγὼ θὰ κατα-
βῶ εἰς τὸν κήπον, καὶ περιπατήσω θὰ παρακαλῶ τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας σου.

Ἐξῆλθε τοῦ δωματίου καὶ αἰσθῆτε αἰσθανομένη μεταμέλειαν καὶ τόνον τῆς συνει-
δήσεως :

— Τί κρῖμα ἀληθῶς! ἐπιθέσασε, νὰ μὴ τὸ σκεφθῶ προηγήτερα, καὶ πρὶν ἢ συν-
τελέσω νὰ πέσῃ εἰς τὸν βόρβορον ἢ καθήμενῃ μου ἡ μαθήτρια!

Μετά τινά δὲ σκέψην :

— Μπα! Ἐξηκολούθησον, ἀπὸ πότε ἔγινε τόσον εὐλασθῆτος; Ἄν πᾶνε στὸ διά-
βολο καὶ Χατζῆ-Πρόδρομος, καὶ Κλεοπάτρα, καὶ Στέφανος!... Τὴν ἀμοιβὴν μου μόνον
νὰ πάρω, καὶ ἄς μουρέονται.

I'

Ἀληθῶς ἡ Κλεοπάτρα, θεωρηκασθεῖσα δι' ὄψεος ἠδύνατο μείζονος τόλμης καὶ θάρ-
ρατος, ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου τοῦ πατρὸς τῆς καὶ εἰσερχομένη εἰς αὐτὴν :

— Καλὸ πατέρα, μάγκης; Ἠρότησε διὰ φωνῆς συρριμένης τέκνου χαϊδευμένου,
σέβουσα ἔδραν καὶ καθήμενῃ παρ' αὐτῆν.

— Τί ἐρώτησις εἶναι αὐτή, παιδί μου; Ὑπέλαβεν ὁ πατήρ ἀνεπίστονον πρὸς τὴν
νεάνιδα. Μήπως ἔχω καὶ ἄλλο τέκνον; Σὺ εἶσαι τὸ μονάκριβό μου παιδί, καὶ ἐκτός
σοῦ δὲν ἔχω ἄλλον εἰς τὸν κόσμον. Ἀλλὰ τί συμβαίνει; Πλέπω ὅτι ἡ ἐρώτησίς σου δὲν
γίνεται χωρὶς σκοπῶν.

— Καὶ βέβαια ἔχει σκοπῶν, πατερίκη μου.

Καὶ ἐπειδὴ ἔβλεπε τὸν πατέρα τῆς θεωροῦντα αὐτὴν μετὰ περιεργίας καὶ ἀνα-
μονῆς :

— Χρυσὸ μου μπαμπά, ἀγαπῶ, εἶπεν ἐναγκαλιζομένη καὶ θωπεύουσα αὐτόν,

— Ἀγαπῆς! Ἀνέκραξεν ὁ πατήρ.

Καὶ ὥσει κατ' ἰδίαν,

— Καίρως, προσέδηκεν.

Μετά τινά δὲ σκέψην :

— Ἀ! Καὶ τόσα τί θέλεις;

— Τί θέλω; Ἐμῆλλισεν ἡ κόρη, ταπεινοῦσα τὸ βλέμμα καὶ τὴν κεφαλὴν καὶ
ἀνυποβῶσα εὐφροῦς ἐναλλὰξ τοὺς ὤμους. Ἄν καταλαμβάνεις τί θέλω, μπαμπάκα μου;
Νὰ μου δώσῃς τὴν ἄδειαν νὰ πάρω αὐτὸν ποῦ ἀγαπῶ.

— Κάτι πολὺ τρέχεις! ἀνέκραξεν ὁ πατήρ. Ἀκόμη δὲν τὸν εἶδαμε καὶ Γιάννη
τὸν βαπτίσασαι!

— Μπα, ἐγὼ, πατέρα, τὸν εἶδα καὶ τὸν παραεῖδα. Εἶναι χρυσὸς νέος, καλὸς,
κίχνης, μορφωμένος, καὶ μὲ ἀγαπᾷ καὶ αὐτὸς, τραλλαίνεται! Σέβεται δὲ καὶ ἀγαπᾷ
καὶ τὸν χρυσὸ μου τὸν μπαμπάκα.

— Πολὺ βιάζεσαι, κόρη μου, υπέλαβεν ὁ πατήρ, καὶ ὅσας βιάζεται σκορτάπει.
Γιὰ ἄς ἴδωμε ποῖος εἶναι πρώτων. Ὁ γάμος εἶναι σπονδαία, σπονδιαστάτη ὑπόθεσις,
καὶ μάλιστα δεῦν ἔχη κανεὶς ν' ἀποκαταστήσῃ μονάκριβον κόμην, συρρινημένην ἀπὸ
ἀρκετὰς χιλιάδας λιρῶν. Ποῖος εἶναι λοιπὸν;

— Ὁ κ. Στέφανος . . .

— Ποῖος Στέφανος! ὁ Παφούτης! . . . τὸ γαιουδάκι! . . . Αὐτὸς εἶναι;

— Ναι, πατέρα μου, αὐτός.

— Ἀ! Εἶπεν ὁ Χατζῆ-Πρόδρομος. Ἀληθῶς, εἶμαι ἓνα ζῶον . . . Ἐπρεπε

νὰ το καταλάβω . . . Ἀλλὰ
ποῦ τόση ἐξυπνάδα εἰς ἓνα
Ἀνατολίτην σὰν κ' ἐμένα σὲ
τέτοις βρωμοδουλεῖς! Ἀμ!
αὐτὸς ὁ κύριος σ' ἐζήτησε
μόνος, ἀφοῦ μ' ἐβεβαίωσεν
ὅτι σὲ λατρύει, χωρὶς ὅμως
νὰ μὴν εἶπῃ ὅτι τὰ ἔχετε
ψημένα. Σὲ λατρύει! Λα-
τρύει τὸ πονγγί, τὸ ταμίον
τοῦ Χατζῆ - Πρόδρομου, νὰ
ἦσαι βεβαία.

— Ὅχι, πατέρα μου! Σὲ
βεβαίω ὅτι μὲ ἀγαπᾷ μὲ ὅλη
τὴν καρδιά!

— Εἶσαι παιδί, ἄκουε ἐ-
μένα . . . Κόρη μου, ἡξεύ-
ρεις πόσον σὲ ἀγαπῶ, ἀλλ'
αὐτὸς ὁ γάμος δὲν εἶναι δυνα-
τὸν νὰ γείνη, ἀκριβῶς διότι
σὲ ἀγαπῶ πολὺ, παῖδι!

— Γιατί, καλέ μου πατέρα;

— Διότι . . . διότι . . .
δὲν εἶσαι γιὰ τὰ δόντια τοῦ
κὸς Παφούτη. Ἀκούς ἐκεῖ!
νὰ σε μεγαλώσω, νὰ σε ἀνα-
θρέψω σὰν προγκηπέσσα, νὰ
σε κάρω τὴν πρώτην κόρην
τοῦ Σταυροδρομοῦ καὶ τῆς
Πόλης, γιὰ νὰ σε παραδώσω
σὸν κὸς Παφούτην, ἓνα
γιατρὸ χωρὶς πελατεία, χωρὶς
ἐπιδημιῶν, ποῦ δὲν ξέρομε
ἀπὸ ποῦ βιαστῆ ἢ σκούφιαι
του . . . Ὅχι, ὄχι, κόρη
μου, ὄχι, χρυσὸ μου παιδί!

— Μά, πατέρα μου, καλέ
μου μπαμπάκα! . . .

— Τίποτε! Δὲν θέλω νὰ
καύσω τίποτε! Ἀλλὰ μέλλον
ἀνευρεθῶμεν καὶ ἀνευρεθῶμεν
γιὰ πάντα.

* ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ *

— Μὰ ἀφοῦ μ' αὐτὸ ἐγὼ εἶμαι ἐδχαριστημένη . . .

— Δὲν ἡξεύρεις τί σου γίνεται ἀκόμη . . . Ἐτσι σοῦ φαίνεται τόσα, ἀλλὰ σὲ

τύποις Θ. Ἀποστολοπούλου.

λέγο θὰ μετανοήσῃς, καὶ ἐγὼ θέλω νὰ προλάβω τὴν μεταμέλειαν, διότι σὺ θὰ κτυπήσῃς τὸ κεφάλι σου, καὶ ἐγὼ θὰ λυποῦμαι.

— Πατέρα μου! Ἀπέκραξεν ἡ Κλεοπάτρα, ἐγκαλιζομένη αὐτὸν.

— Ἀφῆσε, ἄφῆσε, ἔγω γὰ φροντίσω διὰ τὴν ἀποκατάστασίν σου, παιδί μου, εἶπεν ἡρόεμα ὁ Χατζῆ-Πρόδρομος. Ἐλείψαν οἱ Γραμματεῖς τῶν Προσβεῖων, οἱ ὅποιοι, πολλάκις μὲ καλὰ καὶ μεγάλα δῶματα, ἀλλὰ χωρὶς περιουσίαν, θὰ θεωρήσωσαν εὐτόχημά των νὰ σε πάρουν μὲ τὲς ληξες μου, τὰ μέγαρά μου, καὶ τὰ οἰκόπεδά μου. Ἐλείψαν τόσους ἄλλοι νέοι καλῶν οὐκαγεναῶν, ἔδω καὶ σὺς Ἀθήνας, οἱ ὅποιοι διὰ τὸν ἴδιον λόγον θὰ σε ἔδιδον τὸ ὄνομά των πολὺ εὐχαρίστως, καὶ — ἔδω ποῦ τί λέμε — εἶχα ἓνα κομμάτι ἀξιωματικῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ σπὴ μάτι γιὰ σένα.

— Πατέρα μου, μὲ λυπεῖς πολὺ, μὰ παραπολύ, μὲ τοὺς λόγους σου. Σὲ παρακαλῶ, ἄφῆσε μὲ νίκολουθῆσω τὴν ἐκλογὴν ἧς καρδίᾳς μου. . . . Ἐγὼ θὰ ζήσω μὲ τὸν ἐλεγκτὸν μου, καὶ ἔχει σὺ. Ἀπονοσέ με λοιπὸν καὶ μὴ κάμνῃς τὸ μονάκριβό σου τὸ παιδί δυστυχές.

— Ἀκριβῶς θέλω νὰ σε παραυλάξω ἀπὸ τὴν δυστυχίαν, διότι, αὐτὸ το προλέγω, θὰ δυστυχῆσῃς.

— Πατέρα μου! ἄνεκραβύασεν ἡ κόρη μετὰ λυγμῶν, ἐγκαλιζομένη ἐκ νέου τὸν Χατζῆ-Πρόδρομον, πατέρα μου, λυπήσων με!

— Ὅ,τι ἄλλο θέλεις, παιδί μου, γι' αὐτὸ οἷτε λόγῳ! Ἰπέλευθρον ὁ πατήρ συγκληθεὶς πως.

— Μπαμπάκα μου, θὰ μετανοήσῃς! . . .

— Θὰ μετανοήσω! θὰ μετανοήσω, διότι θέλω τὸ καλὸν σου! Ἐμὰ! προεβήθη μετὰ τινος θυμοῦ καὶ δυναρσκειᾶς. Τίποτε, τίποτε!

— Καλὸ λοιπὸν! Εἶπεν ἡ κόρη μετὰ πείραστος καὶ οἰκνὴ ἀπειλοῦσα, θὰ ἴδωμεν!

Καὶ ἐκροσθεῖσα διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου, πάντοτε ἐλαίζονσα διὰ θάνακαλετο ὑπὸ τοῦ πατρὸς της, ἀλλ' ὁ Χατζῆ-Πρόδρομος, καίπερ ἀσθητικὸς συντηρηθῆσεν τὴν καρδίαν του, κατώρθωσε νὰ κρατήσῃ κεντὸν.

Ὡς πατήρ φιλόστοργος ἤθελε νὰποκαταστήσῃ ὡς πῶτος ἐνόμιζε κάλλιον τὴν κόρην του, ἐπίστευε δὲ ὅτι καὶ αὕτη θὰ μετέβαλλεν ἀσθητικα.

ΙΑ'

Τὴν ἐπιστῶσαν ὁ Χατζῆ-Πρόδρομος εὐρίσκειτο ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ αὐτοῦ γραφίῳ ἐργαζόμενος, ὅτε ἐκροσθεῖσα ἐλαφρῶς καὶ μετὶ δειλίας ἡ θύρα αὐτοῦ.

— Ἐμπρός! εἶπεν.

— Ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ ἐνεφανέθη ἡ Λουίζα, κάτω τεύχονα καὶ προσωπίδος τετραγαμμένη.

— Τί εἶναι, δεσποινίς; Ἠρώτησεν ὁ Χατζῆ-Πρόδρομος, ἠνιόχως πως ὡς ἐκ τοῦ ἔφους τῆς διδασκαλίας.

— Ὡ! Κύριε! Ἐμῆλλισεν αὐτῇ συμπλέκονσα τὰς χεῖρας.

— Μὰ δὲν θὰ μου εἴπῃς τί συμβαίνει ἐπὶ τέλους! ἀνεκραξεν ὁ Χατζῆ-Πρόδρομος, ἀνυπομονῶν. Μὲ κάμνεις νὰ τρομάξω!

— Ἠσυχάσατε, Κύριε, ἡσυχάσατε, εἶπεν ἡ Λουίζα, δὲν εἶναι τίποτε ἢ μίλλον δὲν συνέβη τίποτε. Ἡ δεσποινὶς Κλεοπάτρα. . . .

— Ἄ! τί; πῶς! ἡ Κλεοπάτρα μου! ἀνεφώνησεν ὁ πατήρ, λέγει λοιπὸν! ὁμίλει γρήγορα! . . .

— Ὅλίγον ἔλειπε νὰ τὴν χάσωμεν! . . .

— Τί; πῶς! εἶπεν ἀναστηθὼν ὁ Χατζῆ-Πρόδρομος καὶ λαμβάνων τὴν διδάσκαλον ἐκ τῶν χειρῶν.

— Μὰ, ἡσυχάσατε, οἷς λέγω, πῶς κίνδυνος ἐξέλιπε, δόξα τῷ Θεῷ.

— Ποῦ εἶναι; Ποῦ εὐρίσκειται. . . .

— Εἰς τὸ δωμάτιόν της, ὅπου. . . .

Ὁ γέρον χωρὶς νὰ περιμενεῖ ἄλλην λέξιν τῆς Λουίζης, ἔσπευσεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Κλεοπάτρας. Ἡ Λουίζα τὸν ἠκολούθησεν ὡσαύτως τρέχουσα.

Ὁ Χατζῆ-Πρόδρομος, εἰσελθὼν εἰς τὸν κοιτῶνα, εῖρε τὴν κόρην τὸν κλινῆρη.

— Τί ἔπαθες, τί ἔχεις, παιδί μου; ἠρώτησεν αὐτὴν μετὰ στοργῆς. Τί συνέβη, γυναικα, ἐξηκολούθησεν ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν καθήμενὴν παρὰ τὴν κλινὴν σέζυγόν του καὶ κρατοῦσαν τὴν τρέμονσαν κόρην ἐκ τῆς χειρὸς. Διατί σιωπᾶτε; ἐκράγασε, βλέπων τὴν μὲν θυγατέρα του, καλύπτουσαν τὴν κεφαλὴν διὰ τοῦ ἐραπλώματος, τὴν δὲ σέζυγόν του ἀτενίζουσαν αὐτὴν, ἀλλὰ σιωπῶσαν. Ὅμίλει σὺ, Λουίζα! προσέθηκε δι' ἰσχυρῆς φωνῆς, τί μυστήριον μοῦ κρύπτετε;

Εἶτα δὲ, περιμέτρων τὸ βλέμμα ἐν τῷ δωματίῳ βλοσυρῶς καὶ ἰθὺν ἐν τῇ γωνίᾳ σωρῶν ἰσοπερικτῶν γυναικῶν ἐπιδημῶν:

— Τί εἶναι αὐτὰ ἐδῶ! ἀνεφώνησεν: εἶναι τῆς Κλεοπάτρας! . . . Πῶς, βρεγμένα, μοῦσκαρμα! Ἀλλὰ τί συνέβη λοιπὸν!

— Νά! Ἐπεσε στὸ πηγῶδι! εἶπεν ἡ Κυρία Χατζῆ-Πρόδρομου, καὶ ἠξεύρεις βέβαια δια τί ἔπεσον, ἀφοῦ σὺ μὲ τὰ χεῖρα σου τὴν ἔσπρωξες εἰς αὐτὸ! . . . Φωτιὰ καίτε μέου σὺ οὐκ εἶμι, καὶ ἐγὼ νὰ μὴ μάθω τίποτε, σὰν νὰ μὴν ἦμι μόνον κ' ἐγὼ, σὰν νὰ μὴν ἦμαι οὐκατωρᾶ. Καμάρωσά τα τώρα! . . .

Ὁ Χατζῆ-Πρόδρομος, πρῶτῃν ταύτην φωνὴν ἀκούων τὴν τῶσον ἤρεμον καὶ ὑποτακτικὴν σέζυγόν του σὺτῶ λυλοῦσαν, ἐξεπλάγη, ἀλλὰ δὲν ἀργήσθη, διότι ἐνδομήχως ἀνεφώνησεν ὅτι εὐρίσκειτο ἐν τῷ δικαίῳ, ἄλλως τε δὲ καὶ ὁ κίνδυνος, ἐν πρὸ ὄλγῳ εἶχε διαφύγη ἢ θηγάτηρ του, ἢ προσωπίδης του Κλεοπάτρα, εἶχεν ἀφοπλίση τὰ βάναναά του ἔστικτα καὶ τὰ κρημαστικὰ ἐν τῇ οἰκογενίᾳ του δικαίωματα.

Ἀποσέφρων δὲ κατῶσαν ἀποτόμως τὸ καλῆκτον τὴν κόρην του ἐράπλωμα:

— Τί σου ἦλθε, παιδί μου, νὰ μοῦ κάμῃς αὐτὸ τὸ μεγάλο κακό; ἠρώτησε τὴν νέαν. Τί κατάστασις εἶναι αὐτή. . . ἐκτύπησες πονθηνὰ; προσέθημεν ἠγωνιῶν καὶ ἐξετάζωμεν ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς ἐκδορᾶς τινος ἐλισφῶς καὶ ἄλλας ἠμεγᾶς σοβαρωτέρας ἐπὶ τῶν βραχιόνων.

— Ὡ, μπαμπάκα μου! Συγχωροῦμάτε με, ἀλλὰ δὲν ἴστο δυνατὸν πλέον νὰ ζήσω, κινδύνῳ τῆς σκληρῆς ἠρησίας σας. . . . Ἄν με ἐπιστεῖθετε, καὶ ἐγὼ. . .

— Καὶ σὺ; . . .

— Ἐπῆγε νὰ σκοτωθῇ, νά! ἀνεκραξεν ἡ μήτηρ.

— Ἀλλὰ πῶς; . . . Ἠρώτησεν ὁ πατήρ, ἠγωνιῶν.

— Ἀκούσατε, Κύριε μου, ἀπήρητησεν ἡ Λουίζα.

Ἀπὸ χθὲς ἡ δεσποινὶς ἴστο σφόδρα μελεγχολικὴ, συγχρότατα τὴν ἡκου νὰ στερᾶν καὶ νὰ διακρῆ. Τὴν

ήρωϊσμοσ επωειλημμένος τί έχει, άλλ' αὐτὴ ἀπέφρονε γὰ μοι εἶπε τι, ἀπαιτῶσα μ' ἐν ξηρόν τιποτε». Σήμερον τὸ πρωί, ἅμα ἐγεγείσασα, μετέβην κατὰ τὸ στήνηδες εἰς τὸν κοιτῶνά της, ἀλλὰ δὲν τὴν εἶδον ἐκεῖ. Παρετίρησα τὴν κλίνην καὶ τὴν εἶδον ἀδικτον, ἐξ οὗ ἐπέθεσα δεῖ δὲν κατεκλιθῆ καὶ διήλθε τὴν νύκτα ἀγρυπνῶσα. Τοῦτο μ' ἔκαμει ἐντέκωσιν. Ἐσπευσα γὰ ἐρωτήσω μὲ τρόπον τὴν Κυρία, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ δὲν ἐγνώριζε τίποτε. Κατήλθον εἰς τὸν κήπον, ἐποθέτουσα ὅτι θὰ τὴν εἴρισκον ἐκεῖ, ἀλλὰ καὶ πάλιν τίποτε. Ἦρξατο τότε νύνησχοδὸν καλὸν, ἐφροβήθην . . . Ἰθὲλμα γὰ σπεύσω γὰρ ἐλθῶ, διὰ γὰ κατεστήσω γρασὴν τὴν ἀποσιάν της, ἀλλ' ὡς γὰ ὠδήγει ὁ Θεὸς τὰ βήματά μου, ἐσκέφθην γὰ ἐρευτήσω καὶ εἰς τ' ἀπώτερον μέρη τοῦ κήπου. Διὲν δύνθην πρὸς τὴν εἰς τὸ ἄκρον αὐτοῦ οὐστάδα τῶν δένδρων, διὲν παρρησιῶν πλησίον τοῦ ἐκεῖ φρέατος ἐν σκαρπίνι, τὸ σκαρπίνι της Κλεοπάτρας . . . Δὲν δύνασθε γὰ φροντασθῆτε τί μοι ἤλθε τὴν στιγμήν ἐκεῖνην . . . Τὸ σκαρπίνι ἦτο δὲ ἐμὲ ἀποκάλυψις! . . . Ἐκπρη ἐντὸς τοῦ φρέατος καί, ἀκρίμη φρικτὴ! Εἶδον λευκὸν τι ἀντικείμενον κρηόμενον, ἐνόμισα δὲ δεῖ ἦμοισα καὶ στεναγμὸν . . . Μ' ἐκνύρινας κἄτι ὡς τρέλλα! Τί γὰ κάμω! Νὰ φρονάξω!

— Θεέ μου! Θεέ μου! Ἐφροβήθην ὁ ταλαίπωρος πατήρ, ἀκούων τὴν φροβερῶν διήγησιν.

— Ἐσπευσα πρὸς τὴν οἰκίαν, ἐξηκολούθησεν ἡ Λουίζα, εἶδον τὴν Κυρία κατεργασμένην, διότι καὶ ἡ Κυρία εἶχεν ἀρχίην νύνησχοδὸν . . . Μὲ ἠρώτησεν ἂν εἶδον τὴν Λεοπολδία . . . Ἐλάτε! Ἐλάτε, Κυρία μου! Τὴν εἶπεν, καὶ τὴν ἔσπευσε μετὰ ἑαυτὴν εἰς τὴν χειρὸς πρὸς τὸ φρέατος. Ἐν τῷ τρώμῳ μου αὐτὸ ἐσκέφθην γὰ καλέσω καὶ ἑαυτὴν, ἀλλὰ δὲ θὰ ἐχάστω καὶ πολὺτιμος καιρὸς, ἡ δὲ κόρη, ἐν ἔξῃ ἀκρίμη, εἶχεν ἀνάγκην ταχέως ἀνδρομίδης. Τὸ παιδί μου! Ἡ κόρη μου! Ἐκπρησεν ἡ Κυρία Σιωπή! Θὰ τὴν σώσωμεν! Τὴν εἶπεν, χωρὶς γὰ ἠξέσθω καὶ ἐγὼ τί λέγω. Μὴ φρονάξτε! Θάνατος οἱ γέροντες! Ἐκπρη εἰς τὸ φρέατος . . . Κλεοπάτρα! παιδί μου! ἐφράναξεν. Ὡ! Μητέρα! Ἐκούσθη ἐκ τοῦ βάνου. Ἐξῃ, ἔξῃ ἀκρίμη ἡ λατρευτὴ κόρη! Ἀλλὰ τί γὰ κάμωμεν δύο γυναῖκες; Τότε ἐνεθρημῆθημεν ἑμῆς. Τρέχουσα, ὅπως οἷς καλέσω, συνήτησα τὸν κρηομῶν, τὸν ὅποιον ὠδήγησα σφύρασα πρὸς τὸ φρέατος. Ἡ Κυρία τῷ εἶπε τὰ συμβαίνοντα. Πάρατα ὁ κρηομῶν κατήλθεν εἰς τὸ φρέατος, ἡμεῖς δὲ ἀπ' ἐπάνου ἐρῶμεν τὸ σκαρπίνον. Μετ' ὀλίγον, κατὰ ταριγγυλίαν τοῦ κρηομῶν, ἡ Κυρία καὶ ἐγὼ ἠρξάμεν νύνησχοδὸν τὸ σκαρπίνον, καὶ μετ' ὀλίγον ἡ Κλεοπάτρα ἐφράνατο εἰς τὸ σκαρπίνον τοῦ φρέατος, δευτέρη ἐκ της ὁσφύς καὶ ὑποβασταζομένη ὑπὸ τοῦ κρηομῶν. Δόξα τῷ Θεῷ! Ἡ καλὴ καὶ ἀγαπητὴ κόρη ἐσώθη! Ἀλλ' ἡμεῖς κατετρομάξαμεν!

Ἡ Κυρία τότε ἀπῆλθεν ὑπὸ τὸν κρηομῶν, ἐν ὀνόματι της σιλντοῦς ἐν τῇ οἰκονομείᾳ ὑπερεῖας του, γὰ ὁμοιωθῆ ἵτι θὰ τηρήσῃ μυστικὸν τὸ γεγονός, ὅπως ὁ κρηομῶν ἐπράξε μετὰ προθυμίας.

— Ὡ! παιδί μου, παιδί μου! ὦ κόρη μου! ἀνέκραξεν ὁ Χατζῆ-Προδρόμος μετὰ τὸ πέρας της δραματικῆς ἀφηγήσεως της Λουίζης, ἡν παρηκολούθει ἀγωνιῶν καὶ περιρῶμενος ὑπὸ ψυχρῶ ἰδρωτός, ὡ τρελλοκόμωτο! Τί ἐπῆρες γὰ κάμω! Τῶσον βαθεῖα λοιπὸν εἶναι ριζωμένος τὸ πάθος σου γι' αὐτὸν τὸν γαιτῶν; . . . Ἄς εἶναι! . . . Εἶπα καὶ ἐλάλησα, ἀμαρτίαν οὐκ ἔχω . . . Σὺ θὰ μετανοήσῃς . . . Ἀφρὸν τὸν θέλεις τῶσον, πάρε των, μὲ γειά σου, μὲ χαρά σου! Σὺ, τί λές, γυναῖκα; . . .

— Τί γὰ φωνάξω καὶ ἐγὼ τώρα, δὲν ἠξέσθω . . . Ἄν μ' ἐρωτοῦσες πρῶτῆτερα,

ἔσως δὲν θὰ εἴνετο αὐτὸ τὸ κακό, ποδ ὀλίγον εἴλειπε γὰ γίωσμε τὸ μονάκριβό μου τὸ παιδί. Μὰ ἄς εἶναι! Ἄλα θὰ ξεχασθῶνε. Μὴς ἐλυπήθην ὁ Θεός.

— Ὡ πατέρα μου! Ὡ μητέρα μου, σὰς εὐχαριστῶ! ἀνέκραξεν ἡ νεάνις.

Ἐὰν δὲν συνεκρατεῖτο ὑπὸ τῶν γονέων της, θάναπέδα ἐκ της κλίνης. Τῶση ἦτο ἡ χαρὰ της.

— Ἐλα, ἠρώχασε τώρα, τὴ εἶπον ἀμφοτέρω.

— Ἐχεις καιρὸν γὰ χαρῆς, προσέθικεν ἡ μήτηρ! Ἐξαπλώσου, ἠρώχασε, κοιμήσου, ἐξηκολούθησε καλύπτοντα αὐτήν. Δὲν ἐτρομάξες καὶ σὺ ὀλιγώτερον ἀπὸ ἡμῶς. Θέλεις γὰ σου στελλῶ κανὲν ζεστόν; Βέβαια θὰ ἐπούντιασες τῶση ἄραν μέσα σὲ τὸ νερό. Θέλημα Θεοῦ ἦτο ἀλήθεια πῶς δὲν κατατασκόθησες!

— Ὡ ναι, ναι! στελλέ μου, καλὴ μου μητέρα, ἕνα τσάι ζεστό, ζεστό.

— Ἀμέσως, παιδί μου, εἶπεν ἡ μήτηρ.

Καὶ ἐξῆλθε παρακολουθομένη ὑπὸ τοῦ συζύγου της, φροβρίζοντος μεταξὺ τῶν ὀδόντων καὶ κινῶντος τὴν κεφαλὴν.

— Ἀ! καλὴ μου Λουίζα! Χρυσὴ μου διδασκαλίσα! ἀνεφώνησεν ἡ Κλεοπάτρα, ἀναπνῶσα ἐκ της κλίνης καὶ ἐναγκαλιζομένη αὐτήν. Εἰς οἱ χροσῶτῶ αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν, καὶ ὄχι μόνον τὴν εὐτυχίαν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν σωτηρίαν της τιμῆς ἐμοῦ καὶ της οἰκογενείας μου. Πῶς θάμειγες τὴν τῶσην εὐεργεσίαν σου! Ἀχ! Ἰῶσον θὰ χαρῆ καὶ ὁ καιρῶνός μου ὁ Στέφανος, πόσον θὰ χαρῆ!

— Τὰ εἶδες, Κλεοπάτρα μου; Δὲν σου τάλεγα ἐγὼ! Ὁ γέρος ἐπὶ τέλους ἐκαίμην, ἀλλὰ μὲ πῶσα βάωτα! Ἄς εἶναι ὅμως, καλὰ τὰ καταφέρουμε. Ὅλα εἶναι καλὰ, δευτελειῶν καλὰ, λέγει καὶ ἡ παροιμία. Μὰ τώρα, εἶχα ἕνα φόβον, ἕνα φόβον μήπως τὴν πάθωμεν. Ἐως ὅτου τὸ πρωτὸ διέλθωμεν τὸν κήπον καὶ φθάσωμεν εἰς τὸ πηγάδι πρῶτον, καὶ ἔως ὅτου γὰ σε καταιβάσω εἰς αὐτὸ δευτέρον, ἕως Θεός τὸ ἠξέσθω εἰ ἐπέφρασα. Ἀλλὰ καὶ σὺ καλὰ τὰ καταφέρεις μ' αὐτὰ τὰ χροσῶνισματα. Ἐπειτα ἐφροβήθην μήπως ὁ πατέρας ἀνακαλύψῃ τὴν κατεργασίαν. Ἐντυχῶς ὅμως ποῦ ἡ τυρολὴ ἀγάπη καὶ στοργὴ του πρὸς ἐσέ, ὡς καὶ ὁ τρώμος, δὲν τὸν ἀφῆκαν γὰ σκεφθῆ ἀπαλάστερον. Τέλος πάντων ἡ κομωρδία ἐπαχθῆ λαμπρὰ, καὶ σὺ ἦσο ἡ ἔξοχος ἠρώτης της. Ἀλλὰ πῶσε γρήγορα, ἔρχονται . . . προσέθικεν, ἐνφροσυχῶντος εἰσῆρχετο ἡ μήτηρ της νεάνιδος, κομίζουσα τὸ τέιον, ὅπερ ἡ κόρη ἔλαβεν ἀπὸ τὰς χεῖρας αὐτῆς ὑποκρινομένη δεῖ μετὰ δυσκολίας ἀνεκάνητο ἐν τῇ κλίνῃ της.

Τὸ εὐχάριστον γεγονός, της ἀδείας καὶ συναιδέσεως τοῦ πατρὸς, ἀνηγγέλιθη παρρησιῶν εἰς τὸν Στέφανον ὑπὸ της διδασκαλίσεως, ἄνευ ὅμως τῶν ἄλλων λεπτομερειῶν.

Μετὰ τινὰ χρόνον ἐτελοῦντο οἱ γάμοι τοῦ Στεφάνου Παφούτη μετὰ της Κλεοπάτρας Χατζῆ-Προδρόμου ἐν Σιαμροδρομίῳ καὶ ἐν τῷ μεγαλοπρεπεῖ αὐτοῦ οἴκῳ μεθ' ὀλης της πολυτελείας. Ὁ πατήρ, καίπερ ἐνδομύχως δυσχεραίνων, ἐνόμισεν δεῖ ἡ ἀξιοπρέπεια αὐτοῦ ἀπῆται, ἵνα οἱ γάμοι της μονογενεῶς αὐτοῦ θυγατρὸς ἀφήσωσιν ἐποχὴν καὶ λόγον τοῦ πλούτου καὶ της χλιδῆς αὐτῶν καὶ λόγον της πληθείας καὶ τοῦ ἐκλεκτοῦ τῶν κεκλημένων.

Τὴν ἐπισοσαν ὅμως, κατελθὼν εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἐκάλεσε τὸν ἐμπιστον αὐτοῦ γραμματεῖα καὶ συμπολίτην, καὶ Τουρμιστὶ, διότι ἡ γλώσσα αὐτῆ ἦτο μᾶλλον οἰκία, εἶπεν εἰς αὐτόν:

— Νικολάκη, εἰς αὐτὸν τὸν . . . καὶ ἐξεφενδόνισεν ἕβρον Τουρκικὴν, μὴ δυναμένην νάναγραφῆ, γὰ διδῆς κατὰ μῆτρα λῆρας ἐκατὸν πενήντα δε' ἔξοδά του καὶ γὰ παραγγελίης γὰ τεθῆ εἰς τὴν διάθεσίν του τὸ νέον λαυτὸ μὲ τὸν Μαυροβούρινον ἀμαξηλάτην.

IB'

Ὦτω ὁ Στέφανος Παφούτης ἐπέμπε τοῦ σκοποῦ του, πλὴν οὐχὶ καθ' ὀλοκλήρῳ. Ἐγένετο κύριος τῆς Κλεοπάτρας, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τοῦ ἀναλόγου τῆς περιουσίας τοῦ Χατζῆ-Προδρόμου. Ἐν ἡ καταστάσει ἐδύσαντο τὰ κατὰ τὴν κόρην αὐτοῦ, βεβαίως ἠδύνατο νὰ διατυπώσῃ ἀπαιτήσεις, ζητῶν ἐκ τῶν προτέρων μεγάλην καὶ ἀνάλογον προίκα, ἀλλ' ἐν τῇ τελευταίᾳ κρισίμῳ στιγμή, φοβηθεὶς μὴ διακινδυνεύσῃ τὸ πᾶν, ἀπέφυγε νὰ πράξῃ τοῦτο, διότι διὰ τοιούτων ἀπαιτήσεων θὰ κατεδεικνύεν ὅτι ἢ πρὸς τὴν κόρην ἀγάπῃ του ἦτο φευδῆς καὶ ἀπατηλῆ, ἀπεσκόπεε δὲ μόνον εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ χρήματος. Ἐσθάνθη πρὸς τοῦτοις ἐν ἑαυτῷ καὶ ἀνομιάν τι καὶ ὁλοκλήρως ἀπομεικρωμένον αἰσθημα ἀνδρικής ὑπερηφανείας καὶ ἀξιοπρεπείας.

Ἄλλως τε δέ, τί εἶχε νὰ διακινδυνεύσῃ; Μὴ ἡ κόρη δὲν ἦτο μωρογενής; Μὴ ὅλα τὰ πλοῦτη τοῦ Χατζῆ-Προδρόμου, γέροντος ἤδη, δὲν θὰ περιήχοντο μετὰ τὸν θάνατόν του εἰς αὐτήν; Ἄλλως θὰ εἶχον τὰ πρῶτα, ὅταν ὁ γάμος ἐγένετο δι' ἀπαγωγῆς τῆς κόρης, ὡς εἶχε μελετηθῆ ἢ ἀρχῆ, καὶ ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ πατρὸς, ὅτε ἐν τῇ ὁργῇ αὐτοῦ ἠδύνατο νὰ τὴν ἀποκηρύξῃ. Ἢδὴ ὅμως, τοῦ γάμου τελεσθέντος τῇ συναινεσει αὐτοῦ, καίτοι οὐχὶ τῇ τελείᾳ αὐτοῦ ἐγκρίσει, πῶς τοιοῦτος κίνδυνος εἶχεν ἐκλήθη. Πλὴν δὲ τοῦτου πολλὰ ἐβόσκειν εἰς τὴν ἐνφύτων καὶ ἐπιτηδεύματα αὐτοῦ, ἠλπίζε δὲ νὰ κατακτήσῃ τὸν γέροντα κολακείων καὶ περιποιήσεως αὐτοῦ, ἰκανοποιῶν δὲ πῶσιν ἀδυναμιῶν αὐτοῦ.

Ἐπελπίετο ἡ δυσκολία τῆς ἐξοφλήσεως τοῦ γυμνασίου τῆς Γαλλίδας παιδευαγοῦ, ἧτις ἀπῆτει σοβαρὸν ὀψωδότησε ποσόν, κατεβλήθη δὲν διὰ μᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν δυσκολίαν ταύτην ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ ὑπερβῆ, εἴτε δανειζόμενος πᾶσι φέλου, εἴτε καὶ ζητῶν αὐτὸ βραδύτερον παρὰ τοῦ πενήτου ἐπὶ οἰκίῳ ποτε εὐλόγη προνοίᾳ.

Ἡ Κλεοπάτρα ἔλαμπεν ἐξ εὐχαριστίας, καὶ διότι ἐκπαιδεύθη τὸν Στέφανόν τῆς, ἰκανοποιηθείσης ὅτι τῆς θεομῆς ἐπιθυμίας τῆς, ἀλλὰ πρὸ πάντων διότι εἶχε σωθῆ ἐκ τοῦ αἰσχρῶς καὶ τῆς περιφρονήσεως τῆς κοινότητος.

Ἐπιδεικνύετο ἐν ταῖς αἰθούσαις κομῆ καὶ φιλιέμενος, ἀντιόστα ἀλλόσοσιν ἐσθῆτας πολυτελεῖς, ἀελαγίζουσα ἐκ τῶν βαρυντικῶν καὶ οὐρανίων κομμωμάτων τῆς. Ἄλλὰ . . .

IG'

Ἄλλὰ δὲν παρήλθε πολὺς χρόνος καὶ ἡ τέως γνητεία ἤρξατο βαθυμῶν ἐκλείπονσα. Πᾶν ὅτι ἐν τῷ Στεφάνῳ ἐθεωρεῖτο προηγουμένως ὡς ἀντίοστα, ἀσχημάτως ἠλατιοῦτο καὶ ἐξηγωνίζετο, μάλιστα ἐλαττώματά τινα αὐτοῦ πρὸς τοὺς τριῶνας καὶ ἀδεξιότητες κατὰ τὴν συμπεριφορὰν — διότι ὁμολογούμενος ὑπὸ τῶν ἰατρῶν τῶν αἰθουσῶν διεφάνετο ἐνταῖς ὁ ἄσθετος ἰσομελιώτης — ἄτινα προηγουμένως τὸ πάθος, ἡ ἀπληστία καὶ ὁ ἄσθετος ἡμερος τῆς ἰκανοποίησεως αὐτοῦ δὲν ἐπέτρεπον εἰς τὴν Κλεοπάτραν νὰ διέλθῃ, ἤδη οὐ μόνον τὰ διέκρινε, ἀλλὰ καὶ τῇ ἐργάζετο μεγαλύτερα καὶ σοβαρώτερα ἄρ' ὅσον πρίγκιπι ἦσαν! Ἐφάνετο καθιστῶς ὅτι ἐν τῇ ἀνζύγῳ δὲν ὑπῆρχε πλέον ὁ πρῶτος ἔρωσ τῆς ἐρωμένης πρὸς τὸν ἐραστήν.

Ἄλλ' ἄρα γε ἦτο ἔρωσ; ὅτι προηγουμένως ἠσθάνετο ἡ Κλεοπάτρα πρὸς τὸν Στέφανον, ἡ ἀπλῶς αἰσθημα μὲθ' ὁμιλίας ὁδηγῶν πρὸς ἀπάλασαν τῶν αἰσθημάτων ἡ καὶ πείσμα ὑποθαλάσμιον καὶ γυναικίον ἐκ τῶν σημαντικῶν παρακαταστάσεων πρὸς ἰκανοποίησιν αὐτῶν; Ὅπως κατ' ἴν ἡ, τοιοῦται μεταστρώσεως τῆς ἀνθρωπίνης

δὲν λέγω γυναικίως — καρδίας δὲν εἶναι τι ἀνομιῆδες. Ἰσως θὰ ἐξηγῶντο δυσκόλως, πλὴν ἀλλ' ὅμως εἶναι ἀληθέσταται.

Ἐγνώρισα νέον παρρηγοῦντα ἐξ ἔρωτος πρὸς τεάνδα, ἢν περιεῖπει ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ. Μετ' αὐτῆς, ἀπελθούσης, ἀντήλλασεν ἐπὶ μῆνας ἐπιστολάς, πλήρεις ἔρωτος, στοργῆς καὶ ἀφοσιώσεως. Μὴ διετίμενος νὰ ὑπομῆν τὸν ἀπ' αὐτῆς χωρισμόν, ἔσπειρε πρὸς ἀνάντησίν τῆς, μεταβὰς εἰς τὴν πόλιν τῆς διαμονῆς αὐτῆς. Τὴν ἴδιαν τῆς ἀφιξέως του ἐσπέραν, οὐδῶλος ἀναλογιζόμενος τὸ ἀπεσπῆς τῆς πράξεως, ἔδραμιεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὑπὸ εὐλογησαν τῶν προφάσεων. Τὴν εἶδε, τῇ ὀμίλησεν. Αὐτὸ ἦτο. Ἄνευ λόγου, ἄνευ ἀφορμῆς ἠσθάνθη ὡς κινῶν διαλυόμενον τὴν τέως ἀγάπην καὶ στοργήν. Τὴν ἐπιστάσαν, λίαν προῖ, εἰσῆρχετο εἰς τὸν πρῶτον ἀναχωροῦντα ἐκ τῆς πόλεως ἀσθηροῦσιν ἀσχημάτων, ὡς νὰ μὴ εἶχε συμβῆ τίποτε. Ἐξηγήσατε ὅπως δέλετε τὸ γεγονός. Ὁ φίλος μου, διηροῦμενος αὐτό, ἐξεκαρδιζέτο ἀπὸ τοῦ γέλωτος.

Ἡ ψυχρότης αὐτῆ καὶ ἡ ἀδιαφορία πρὸς τὸν Στέφανον ἠδύνησεν ἔτι μᾶλλον μετὰ τὸν τοκετὸν τῆς Κλεοπάτρας, ἐπελθόντα, διὰ τὸν κόσμον, τὸν ἔβδομον ἀπὸ τοῦ γάμου μῆνα.

Ὁ Στέφανος παρετήρησε τὴν μεταβολήν, ἀλλ' οὐδὲν εἶπεν, ἐλπίζων ὅτι ἡ τοιοῦτη ἀντιπεριφορὰ τῆς Κλεοπάτρας δὲν ἦτο ἐντελής ἀδιαφορία, ἀλλὰ παροδική τις φιλαρέσκεια καὶ ἀκωσμιός ἢ ἰσχυρὴ ἰδιοτροπία. Ἐντιμῶς κατὰ βῆθος τὸν χαρακτήρα, ἠσθάνετο, ἢν οὐχὶ ἔρωτα, καρδιακτικῶς πρὸς τὴν γυναῖκα, ἢν ἀπέκτησε μᾶλλον μετὰ τὸν σκοπὸν τοῦ πλαντισμοῦ, ἀλλὰ τὸν ἀπαιτούμενον σεβασμόν πρὸς τὴν οὐζύγον καὶ τὰ ἐκ τοῦ γάμου ἀπορρέοντα καθήκοντα.

Περιεποιεῖτο μετὰ θέρμης καὶ στοργῆς τὴν γυναῖκά του, προσέβλεπε πῶσιν αὐτῆς ἐπιθεωρεῖται καὶ ἔκκευθεν εἰς τὴν ἐκκλήσεσιν αὐτῆς. Πλὴν ταῦτα, ἀπὲρ νὰ κολακίῃ καὶ ἰκανοποιῇ αὐτήν, τοῦναντίον τὴν παρῶργίζεν. Ἢθελε διαμαρτυρίας, παράπονα, ἴσως καὶ δάκρυα νὰ ἴδῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ οὐζύγον τῆς.

Ἡ Κλεοπάτρα ἐφάνετο πανταχοῦ μετὰ τοῦ Στεφάνου, οὐζύσασα τὰ προσήματα, ἀλλ' ἐν τῷ οἴκῳ κατ' οὐδὲν μετεβάλλετο. Ὡς ἐκ περισσοῦ εἰς τὰς μέγροι ταῦτα ἰδιοτροπίας αὐτῆς εἶχε προστεθῆ καὶ ἄλλη! Ἐπεδίδετο μετὰ μανίας εἰς τὰς ἀρ' ἀμάξης ἐκδρομῆς, διαρκούσας ὄρας ὀλοκλήρους, μόνῃ μετὰ τοῦ Μινωσοβοντίου ἑμαξήλατου. Ὁ Στέφανος ἀπηύθυνεν αὐτῇ ἐπὶ ταύτην παρατηρήσεις, ἀλλ' αὐτὴ ἤρρισε διαμαρτυρομένη καὶ κραιναίζουσα ὅτι καὶ αὐτὴν τὴν μικρὰν τῆς ἐχρησίστησεν θέλει τὰ τὴν στεργίῃ.

Ὁ Στέφανος, τοῦτο ἀκούσας, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῆ πλέον. Ἢ ἀπὸ πολλοῦ ἐντὸς αὐτοῦ ἐγκυμονομένη θλίψις ἐξευλόγη.

— Τί λόγιόν εἶναι αὐτά, Κλεοπάτρα! ἀνέκραξε. Διὰ νὰ λέγῃς ὅτι καὶ αὐτὴν τὴν μικρὰν σου ἐχρησίστησεν οὐ στερῶ, σημαίνει ὅτι καὶ ἄλλας οὐ ἐστέρησα. Τί εἶν' αὐτά, παρακαλῶ;

— Μ' ἐστέρησες, καὶ! μ' ἐστέρησες! ἀνεβόησεν ἡ Κλεοπάτρα. Καὶ ἀπὸ τί δὲν μ' ἐστέρησες; Αὐτὰ ἐπερμήματα ἀπὸ οὐ; Τέτοιαι εἶσθε σεις οἱ ἄνδρες!

— Ἐλα σὺ ἀίγυκα σου, γυναῖκα μου! μὴ συγχωρεῖς, ἀλλὰ δὲν ἠξέουεις τί λέγεις.

— Ἄν ἠξέουεις τί λέγω; Τί μ' ἐστέρησες; Κάμεις τὸν μουσικακόμοισον. Τί μ' ἐστέρησες, λέγει! Πῶς εἶναι ἡ πρώτη σου ἀγάπη; Πῶς εἶναι ὁ ἔρωσ σου; Ὅλα ἐκεῖνα ἐγένοντο διὰ νὰ μὴ βάλῃς αὐτὸ χέρι ἢ μᾶλλον διὰ νὰ βίβῃς σὺ χέρι τὴν περιουσίαν τοῦ Χατζῆ-Προδρόμου! Ἀφῶ τὰ κατῶρες, ἀφῶ τὸ ἐπέτιχες, ἀπ' ἀπὸ πᾶν κ' οἱ ἄλλοι. Τῶρα τί ἀνάγκην ἔχεις;

— Κλεοπάτρα! Κλεοπάτρα μου! .

— Βέβαια με τὸν παρᾶ μου ἤρχισες νὰ κυνηγῆς ἄλλες γυναῖκες!... Ἐμένα δὲν γυρίζεις πλέον νὰ με ἰδῆς.

— Κλεοπάτρα! Δὲν φοβεῖσαι τὸν Θεόν! Ἐγὼ δὲν σε ἀγαπῶ! Ἐγὼ κυνηγῶ ἄλλες γυναῖκες! Ἀνέκραξεν ὁ ταλαίπωρος Στέφανος μὲ δονουμένην ἐκ τῆς οὐγκανήσεως καὶ ἐν μέρει τῆς ἀογῆς φωνὴν ἐπὶ τῇ φοβερῇ ἀδικίᾳ, ἣν τῷ προσήπτεν ἡ ἔξυλλος γυνή.

Ὅσον τὸ πρῶτον μέρος τῆς κατηγορίας συνέβαινε νὰ ἦναι ἀληθές, τόσον τὸ δευτέρον ἦτο σιληρὸν καὶ ἀδιον. Ὁ Στέφανος ἐπεδίωξε νὰ πλουτήσῃ εὐχερῶς, νυμφερόμενος πολέφρονον γυναῖκα, ἀλλ' οὐδαμῶς μετὰ τὸν γάμον εἶχε σκεπθῆναι νὰ ἐπιδιώξῃ παρανόμους ἔρωτας. Τὸνναντίον ἤρξατο μετ' αὐτὸν αἰσθανόμενος ἀληθῆ συμπαθεῖαν καὶ εὐλεκερῆ ἀγάπην πρὸς τὴν σύζυγον αὐτοῦ.

Ἡ Κλεοπάτρα, ἀπαξ ἀρχίσασα, δὲν ἐνόησε νὰ τελειώσῃ.

— Με ὅσα καὶ ἂν μου λέγῃς, ὅσον καὶ ἂν διαμαρτυρῶσαι, ἐγὼ δὲν σε πιστεύω. Εἶσαι φεβότης, εἶσαι ἀπιστεῖον! Δὲν σε βλέπω, νομίζεις, δὲν σε ἔννοῶ. . . . εἶσαι γυναῖκῶς πρώτης τάξεως, καὶ με τὸν παρᾶ μου, με τὸν παρᾶ τοῦ ἀντροῦ πατρὸς μου κάμνεις τὰ κέρια σου! Ὁ καυμένος ὁ πατέρας μου! καλὰ μοῦ τῶλεγον ὅτι θὰ μετινοήσω. Αὐτὸ τὸ γαϊροδάκι, τὸ χωρὶς πελατεῖαν θὰ πάρῃς; μοῦ ἔλεγε. Πόσον εἶχε δίκαιον! Καλὰ τὰ τραβᾷ τὸ ξηροκέφαλό μου, νὰ! ἀνέκραξε καὶ ἔπληξε τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν δύο χειρῶν.

Ὁ Στέφανος, ἄλλως λατρός ὢν, ἐνόησεν ὅτι λογικῶς δὲν ἐχώρει πλέον μετ' αὐτοῦ, ἐν τοιαύτῃ καταστάσει διατελοῦσαν.

— Καλὰ, καλὰ, Κλεοπάτρα μου, εἶπεν, ἔχεις δίκαιον, ἔχεις δίκαιον.

— Εἶδες! εἶδες! ἐξηκολούθησεν αὐτῇ. Τὸ ὁμολογεῖ ὁ ἄθλιος, τὸ ὁμολογεῖ ὅτι δὲν με ἀγαπᾷ καὶ ὅτι κάμνει ἔρωτας με ἄλλας γυναῖκας! Ὡ! τὸν ἄθλιον! ὦ! τὸν ἀναιδῆ! Ἔτσι εἶσθε οἱ ἄνδρες, ὅλοι σας τέτοιαι εἶσθε! Ἄχ! ἡ καυμένη ἡ οὐραϊότης μου! Ἄχ! τὰ καυμένα μου τὰ ριάτα! εἶπαῦσα, ἐξῆλθε, ἀφουσα μετὰ πατήγον διπισθὲν τῆς τῆν ὄραον.

Ὁ ταλαίπωρος λατρός ἔμεινε ἐνεὸς καὶ μετ' οἴκτων κινῶν τὴν κεφαλὴν.

Ἄρα γὰρ ἤκτειρεν ἑαυτὸν ἢ τὴν γυναῖκά του;

ΙΔ'

Ἡ ἀνωτέρω σκηνὴ δὲν ἦτο οὔτε ἡ πρώτη οὔτε ἡ τελευταία. Ἐπανελαμβάνοντο συγχρότως, ὡστε ὁ βίος τοῦ Παφροῦτι εἶχε κατατήσῃ ἀληθῆς μαρτύριον. Ἐπέκρωτο νὰ γνωρίσῃ ἐκ πέρας ὅτι μόνον τὸ χρῆμα δὲν ἀποτελεῖ τὴν εὐτυχίαν.

Ἡ Κλεοπάτρα ἐφῆρτο πρὸς αὐτὸν φηχρότητα καὶ οἰκτιρῶσα ἐπιθυμία, καίτοι αὐτὸς, βλέπων ὅτι οὐκ ἦν ἄλλως γενέσθαι, τὴν περιεπιπέτω, προσπαθῶν νὰ παραλάβῃ πᾶσαν αὐτῆς ἐπιθυμίαν. Ἡ μὲν τῆς εὐχαρίστησιν ἦτο νὰ ἐξήρχηται ἐφ' ἀμάξης εἰς μακρὸς περιπάτους, καθ' οὓς διενθυνομένη εἰς Σιολῆ, ἐξήρχετο ἐκτὸς τῆς πόλεως, διατάσσουσα τὸν Μαρφοβούτιον ἀμαξηλάτην νὰ διώκῃ τοὺς θερμοειδεῖς ἴππους τῆς ἀμάξης ταχέως. Ἐν τούτῳ εὗρισκεν ἠδονήν, καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐκράζετο πρὸς αὐτὸν «Ἐῦγε, Νικόλα, εῦγε! ἔτσι, νὰ, ἔτσι!» Ἐμπρός!»

Ὅταν δὲ ἡ ὁδὸς ἦτο ἔρημος, ἤγειρετο, καὶ ὀρθία ἀπέτεινε εἰς τὸν ἀμαξηλάτην τὰς ἀνωτέρω ἐπιφωνήσεις. Εἶτα, καθυμένη, ἐπανεπαυε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἀνδρικοῦ ὄραου, καίπερ βαναύσου πως, σώματος τοῦ ἀμαξηλάτου.

Πρωῖαν τινά, παρὰ τὸ σῆμα, ἡ Κλεοπάτρα ἠέρεθη ἐντελῶς ἄλλοιᾳ. Ἀπῆλθε πρὸς τὸν Στέφανον τὰς τραφερωτέρας τῶν ἐμφροῦσων, τὸν εἰσέπειε, τὸν περιεπύσσουσε.

Ὁ ταλαίπωρος σύζυγος διετέλει ἐκπληκτος ἠπόρει πῶς νὰ προσεεχθῆ πρὸς αὐτήν, πῶς νὰ τῇ ἀπευθῆναι τὸν λόγον, διότι ἐφοβεῖτο μὴ φράσῃ τις αὐτοῦ, παρεξηγουμένη, προκαλέσῃ τὴν δυσσεβείαν αὐτῆς καὶ ἐπομένως τινὰ ἐκ τῶν συνήθων σκηνῶν. Πλὴν φαίνεται ὅτι ἡ Κλεοπάτρα τὴν ἡμέραν ἐκείνην οὐδαμῶς ἐσοκοπεῖ νὰ δυσσεβῆται.

Ἦτο ὅλη ἡδύτης καὶ περιποιήσις.

Ὁ Στέφανος διετέλει κατενθουσιασμένος. Ἀφῶς τὴν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὴν ἠσπᾶσθη ἐπανελημμένως, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου περιχαρῆς καὶ ἀπῆλθε διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὰς προηδῆς αὐτοῦ ἐπισκέψεις εἰς τοὺς ἀσθενεῖς. Ἡ Κλεοπάτρα συνέδουθεν αὐτὸν μέχρι τῆς κλίνης, μετὰ δὲ τὴν ἔξοδον αὐτοῦ ἐκ τῆς ἀλείου θύρας, ἔστη ἐπὶ τῆς στήθης ἀκίνητος. Ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς ἐξεδηλώθη σπασμωδικῶς τῆς κίνησις, ὅταν μὲ μορφασμός, ὅστις θὰ εἶχεν ἀνάγκην Πυθίας πρὸς ἐξήγησιν.

Ἦτο ἄρα γὰρ στοργὴ ἣτι εἶχε ζωγραφηθῆ ἐπὶ τῆς οὐβυλλείας αὐτῆς μορφῆς ἢ οἴκτος καὶ περιφρόνησις; . . .

Ὁ Στέφανος, περατώσας τὰς ἐπισκέψεις του, ἀντι, ὡς συνείθησε, νὰ κατέλθῃ εἰς Γαλατῶν, ἐσκέφθη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπως προτείη εἰς τὴν Κλεοπάτραν νὰ κάμωσιν ἓνα προμεσημβρινὸν περίπαιον ἐφ' ἀμάξης, ἐπιωφελούμενοι τοῦ ὄραου ἐαρινῶ καίρου καὶ τῆς βαλαμωδῶδους ἀνοίξεως.

Μετὰ τὰς προηδῆς πρὸς αὐτὸν τραφερότητας τῆς Κλεοπάτρας ἦτο βέβαιος ὅτι αὐτῇ δὲν θὰπέσσει τὴν πρότασιν του.

Ἐπὶ τῆς ἰδέας ταύτης βανκαλιζόμενος, ἐπαιήρχετο σπεύδων εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ ἀνασχηματίζων γοητευτικὰς εἰκόνας οὐζυγικῆς εὐδαιμονίας, ὡς ἐπανερχόμενος. Ἐν τοιαύτῃ πνευματικῇ καταστάσει διατελῶν εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν καθημερινὴν αἴθουσαν, ἐνθα εὔρε μόνην τὴν θαλαμηπόλον.

— Ποῦ εἶναι ἡ Κυρία; ἠρώτησεν.

— Δὲν ἤξεύρω, ἀπήνησεν ἡ θαλαμηπόλος. Πρὸ ὄλλου ἦτο ἐδῶ. Δὲν πιστεύω νὰ ἐξῆλθεν εἰς περίπαιον, διότι δὲν τὴν εἶδον νὰ ἐνδύθῃ, ἀλλὰ τὰ ἐνδύματά της ἦσαν ἔτριμα.

— Τότε λοιπὸν ποῦ νὰ ἦναι; ἠρώτησεν ἐκ νέου ὁ Στέφανος.

— Ἴσως νὰ ἐπῆγε νὰ διατάξῃ τὸν Νικόλα νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν ἀμαξίαν.

— Πῶς; μόνη; ὑπέλαβεν ἐκπληκτος ὁ σύζυγος. Δὲν ἔχομεν ὑπηρετίας καὶ ὑπηρετίας, διὰ νὰ δώσῃ μετ' αὐτοῦς τὰς διαταγὰς της;

— Νὰ! ἀλλ' ἠξεύρετε, ἡ Κυρία ἔχει μεγάλην ἀδυναμίαν εἰς τὰ ἄλλα, καὶ ἔτσιτε καταβαίνει μόνη εἰς τὸν σταθλόν, τὰ χαλᾷ, τὰ δίδει ζάχαριν...

— Ἐνοῶ, ἔνοῶ, εἶπεν ὁ Στέφανος. Πηγαίνω νὰ εἶδω μόνος μου.

Καὶ ὁ Στέφανος, κατελθὼν

ἐν σπουδῇ τὴν κλίμακα, διηυθύνθη εἰς τὸν σταῦλον, κείμενον εἰς τὸ δπισθεν μέρος τῆς οἰκίας, ἐν εὐθείᾳ ἀδελφῇ. Ἐσκόπευτο τὴν ἐκκληξιν τῆς Κλεοπάτρας, ἣν θὰ ἀνελάμβανεν ἀπ' αὐτοφώρου ἐντὸς τοῦ σταύλου θωπεύουσαν καὶ περιποιουμένην τοὺς Ἴππους.

Ἐισῆλθεν εἰς τὸν σταῦλον, ἀλλ' οἱ Ἴπποι ἦσαν μόνοι, ὑψοῦντες τὴν κεφαλάν, ἀρθοῦντες τὰ ὦτα καὶ χερμαζίζοντες ἐπὶ τῇ προσογγίᾳ του.

Ἐξῆλθε, σκοπῶν νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν, δὲ ἔσκέφθη νὰ καλέσῃ τὸν ἀμαξηλάτην, διὰ νὰ τὸν παραγγεῖλῃ νὰ ζεῖξῃ τοὺς Ἴππους, ὅπως ἐξέλθῃ μετὰ τῆς Κλεοπάτρας εἰς περιπτύον.

Ἦρθε τὸν σκοπὸν ταῦτον διηυθύνθη εἰς τὸ ἰδιαιτέρον αὐτοῦ δωμάτιον. Ἐστραφε τὴν σφαιρὰν τῆς θύρας καὶ ὤθησεν αὐτήν, ἀλλὰ δὲν ἤνοιξε ἀμέσως ὡθῆσεν ἐκ δευτέρου ἰσχυρότερον, καὶ τὸ σίδηρον, ἐν ᾧ εἰσέρχεται ἡ γλῶσσα τοῦ κλειθροῦ, χαλαρωθὲν ἐκ τῆς ακωρίας, ἐξετενάχθη, καὶ ἡ θύρα ἤνοιξεν.

Ὁ Στέφανος Πιρροῦτης ἔμεινεν ὡς κερανόπληκτος, μάλιστα κατορθώσας νύμφωσιν ἐν αὐτῷ φρεκαλέον. Ἔστη ὡς ἀναποφάσιτος ἐπὶ δευτερολέπτων εἰτα ἔκαμιν ἐν κίνημα ὁρμητικῶν πρὸς τὰ ἐμπρός, ὑψοῦν τὴν πυγμὴν καὶ μὲ πρὸσώπον ἠγριωμένον, ἀλλ' ἔστη καὶ πάλιν. Πάραυτα δέ, ὡς διωκόμενος, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, ἐκλείσεν ὁρμητικῶς τὴν θύραν καὶ ἐτεράπῃ ὁρμητικῶς πρὸς τὴν οἰκίαν ἐν ἀγρῇ ἄγει καὶ μὲ ὀρθωμένας τὰς τράχους!

Ἐισῆλθεν εἰς τὸ ἰδιαιτέρον αὐτοῦ δωμάτιον καὶ κατέπεσον ὡς σωρὸς εἰς τὴν πυρὰ τὸ γραφεῖόν του ἔδρω. Ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν δύο αὐτοῦ χειρῶν καὶ ὀλολυγμός, ὀλίγον ἀπέχων τοῦ βρυσθηθοῦ, ἐξῆλθε τοῦ στήθους του. Ἐἶτα ἤκούσθησαν λυγμοὶ συγκλονοῦντες ὀλόκληρον τὸ σῶμά του.

— ὦ! ἀτιμία! ἀτιμία! ἐπρέλλιζς κλαίων.

Ταῦτα πάντα ἐγένοντο εἰς βραχύτερον διάστημα ἢ ὅσον ἐλαμψάσθημεν διὰ τὴν ἀρήγησιν αὐτῶν.

Μετέπειτα ἀποτόμος, βιαίως, ἔαυρε τὸ σφαιρίδιον τοῦ γραφείου του, καὶ σχεδὸν ταυτοχρόνως ἤκούσθη κρότος πιστολίου.

Ὁ Στέφανος Πιρροῦτης ἠοιδάνθη ἐν ἑαυτῷ ἐξεγειρομένην ὄλην τὴν ἰουμειωτικήν ὑπερηφάνειαν καὶ ἀξιοπρέπειαν, τὴν ὑψηλὴν ἰδέαν τῆς τιμῆς τῆς Ἑλληνικῆς οἰκογενείας, ἐν ἣ ἠδξήθη καὶ ἀνετράφη, καὶ ἐνάμωσεν καθῆκόν του πλέον νὰ τιμωρήσῃ ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ παραπτώματι, ὅπερ διέπραξε, νυμφευθεὶς ὡς ἐνυμφεθῆ.

Ἄμα ἐφ κρότῳ τοῦ πιστολίου, ἔοπευσαν πρῶτοι αἱ πληροτέτοιαι θεγάλοντες, ἐβρόντας τὸν Κύριον αὐτῶν ζῶντα ἔτι καὶ ἀναπνέοντα.

Μετ' ὀλίγον εἰσεδραμε λυαίκομος καὶ ὀλολύξονσα ἡ Κλεοπάτρα.

— Στέφανέ μου! τί εἶναι αὐτὸ ποῦ ἔκαμιν, Στέφανέ μου! ἀνέκραζεν ἰδιουομένη. Δὲν μ' ἐλυπήθηκες; . . . ποῦ με ἀρένεις . . . ποῦ ἀρένεις τὸ παιδί μου . . . δὲν μες ἐσυλλογίσθηκες! . . .

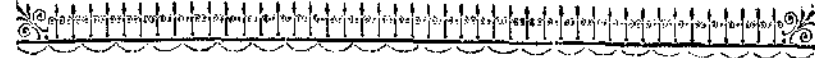
Καὶ ὤρησε πρὸς τὸν Στέφανον, ὅστις μάλιστα ἀνέπνεεν ἔτι.

Ἐν τούτοις ἔαυρε ὑπερτερὴν δύναμιν νὰ κινήσῃ τὴν χεῖρα πρὸς ἀπώθησιν τῆς αὐξίγῳν του, ἐνῶ ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ διεγράφετο ὄλη ἡ ἰκποστραφί, ἣν πρὸς αὐτὴν ἠοιδάνετο:

Ἐἶτα, ἀνεγερθεὶς καὶ ταυσαθεὶς, ἐκυλίσθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, νεκρός.

(Πρόβρα)

ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

Ἀθήνα 28 Φεβρουαρίου 1913

Ἀξιότιμοι Κύριοι,

Λαμβάνετε ἐσωκλειστο, ἓνα τραγουδί μου γιὰ τὴν «Ποικίλη Στοά». Ἐπίσης σὰς στέλνω τὴ «Φωνικιά» καὶ τὰ «Τραγοῦδια τοῦ Δοσιάνου» καθὼς κ' ἓνα ἀντίτυπο «Νέας Ζωῆς» ποῦ περιέχει κομμάτια ἀπὸ τὴ μετάφραση τῆς Ἰφιγένειας τοῦ Μορθάου. Στέλνοντάς σας τὰ διάφορα αὐτά, σὰς παρακαλῶ θερμῶς νὰ μὲ συγχωρῆσατε ἂν χωρὶς νὰ τὸ θέλω ἀργῆσα τόσο πολὺ.

Ὁ πατέρας μου μοῦ εἶπε ἀκόμα πῶς θὰ θέλατε νὰ ἔχετε κάποια φωτογραφία γιὰ τὸ φημισμένο ἔργο σας. Ἄν νομίζετε, ὅτι τώρα πλέον δὲν εἶναι ἀργά, σὰς ἐσωκλείω μὴ μικρὴ μου φωτογραφία ἀπὸ τὴν ὅποιαν— παραλείποντας βέβαια τὸ γυναικεῖο πρόσωπο—θὰ μπορούσατε ἴσως νὰ βγάλετε δικό μου κλισέ. Θὰ σὰς παρακαλοῦσα πολὺ νὰ προσέξετε νὰ μὴν καταστραφῇ ἡ φωτογραφία, τὴν ὅποια νὰ λάβατε τὸ κόπο νὰ μοῦ ἐπιστρέψετε, ὅταν πιά δὲν σὰς χρειάζετε, γιὰτί μοῦ

εἶναι μοναδικὸ πολὺτιμο ἀντίτιμο.

Δεχθῆτε σὰς παρακαλῶ, ἀξιότιμοι Κύριοι, μαζί μὲ τὰ ἐγκάρδια εὐχαριστῶ, τοὺς φιλικότερους χαιρετισμούς μου.

ΛΕΑΝΤΡΟΣ Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

* * *

Φ ΤΟ ΠΑΡΑΔΟΣΟ ΟΝΕΙΡΟ Φ

Ἡ νύχτα ἀπόψε τ' ὄνειρο παράδοξ' ὄνειρο ἦταν.

Ἀπὸ μιὰ χώρα μακρινὴ κι ἀγνώριστη μιὰ χώρα
Τρεμάμενο ἀναφυλλητὸ στὴν κάμαρά μου ἀπλώθη,
Σὰν κάποια ἀργὰ βραδιάσματα σὲ μιὰ βουνοσίαν ὥρα
Ἢ καὶ σὰν κάποια αἰνίγματα ποῦ ὁ μέσα κόσμος κλώθει.

* *

Κ' ἐχύθη τ' ἀναφυλλητὸ κ' ἐγέμισεν ὁ τόπος
Ἀπὸ γυναικεία ἀχνόγελα καὶ θηλυκῆς εἰκόνας,
Ποῦ ἂν ἦταν ξένες κ' ἔφταναν ἀπὸ τ' ἀπόμακρα, ὅπως
Παλιῆς μελαχρινῆς Κυρῆς κ' ὀλόξανθες Μαντόνες,

* *

Ἐἶχανε καὶ τὰ γυνάρια χαμόγελα ποῦ ἀπάνω
Στὰ μάτια τους μισόδειχναν τὶς ποῦ εἶχα ζήσει μέρες,
Ἔτσι, ποῦ στὸν ἀνήξερο τὸ νοῦ ἄρχισα νὰ βάνω
Μὴν εἶναι κι ἀγαπητικίες. μὴν εἶναι καὶ μητέρες.

* *

Κάποια ἀναστήματα εἶχανε, κ' εἶχαν ματιῆς καὶ χέρια
Ποῦ λῆς καὶ δέηση κάνανε καὶ ποῦ πληγῆς γιαιτρεῦαν,
Ὅμως καμμιὰ δὲν ἦτανε σπαρταριστὴ κι ἀκέρια
Κι ὅλες γλυστοροῦσαν, πέθαιναν καὶ ξαναζωντανεῦαν.

Καὶ τότε μέσα μου ἐνοιῶσα βαθὺ τὸν πόνο τόσο
 Κι ἀπιαστον κι ἀνεξήγητο, ποῦ τὸ μεγάλο κλάμα
 Γοερὸ δὲν ξέσπασε' καὶ πρὶν ἀκόμη καλονοιάσω
 Μελισσαλόι τρικυμιστὸ σκορπίστηκαν ἀντάμα.

"Ω! Τὶ παράδοξο ἄντρο τῆ νύχτ' ἀπόψε ποῦ ἦταν!
 (1913) ΛΕΑΝΤΡΟΣ Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Εἰς τὸν ἀνεξάντλητον καὶ ἀκούραστον ζήλον ἂν ἀνέπτυξαν, εἰς τὴν
 ἄπειρον ἐγκαρδίωσιν καὶ παραδειγματικὴν ἀφοσίωσιν, δι' ὧν αἱ νέαι
 Πριγκίπισσαι τοῦ Βασιλικοῦ Οἴκου τῆς Ἑλλάδος, περιέβαλλον τὴν
 πολεμικὴν δρασίαν τοῦ ἔθνους ἡμῶν, πρωτηγωνίστησε πολλοῦς, φιλε-

σπλαγγνίας καὶ αὐτα-
 παρησίως μεγάλα κα-
 ταδηλώσαντα αἰσθήματα
 καὶ διενεργήσαντα βοη-
 θείας ὑπὲρ τῶν Ἑλλή-
 νων τραυματιῶν ἐν
 Θεσσαλίᾳ καὶ ἐν Ἠ-
 πεύρῳ, ἡ Γαλλίς Πριγκί-
 πισσα ΜΑΡΙΑ, σύζυγος
 τοῦ Πρίγκιπος ΓΕΩΡΓΙΟΥ
 τῆς Ἑλλάδος, τὸ Γένος
 Βοναπάρτου. Ἡ τύχη
 τὴν ἀδύγησεν εἰς Νικό-
 πολιν, ἐνθα ἐν ἔτει 1798
 ἐγένετο ἡ ἡρωϊκὴ ἄμυνα
 280 Γάλλων πολιορκη-
 θέτων ὑπὸ 6,000 ἀγρό-
 των Μαντουλιάνων ὑπὸ
 τὰς διαταγὰς τοῦ Μου-
 τὰρ-Πασσᾶ, υἱοῦ τοῦ
 περιφημοῦ Ἀλή-Πασσᾶ
 τῶν Ἰσταννίνων, ἡ δ'
 ἔγινε κοσμοῦσα μίαν
 σελίδα τῆς «Ποικίλης
 Ἱστορίας» εἰκόν, παριστᾷ
 τὴν μεγαλόφρονα Πριγκί-
 πισσαν ἰσταμένην πρὸ τῶν ἐνδόξων ἐρειπίων τῆς, ἐπακουμβώσαν ἐπὶ τῶν
 τοίχων τοῦ μικροῦ ἀρχαίου θεάτρου τῆς Νικοπόλεως καὶ ἐν ἐμπνεύσει κατα-
 νύξει θεομμένη τὸν τόπον ἐνθα ἐσφάγησαν καὶ εἶναι ἐνταριασμένοι οἱ στρα-
 τιῶται τοῦ Βοναπάρτου. Ὁ Πουκεβιλλ διηγοῦμενος ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Παλιγγε-
 νείας τῆς Ἑλλάδος τὴν ἀπαράμιλλον ἀντίστασιν ὀλίγων Γάλλων στρατιωτῶν
 διοικουμένων ὑπὸ τοῦ Tissot καὶ τοῦ λοχαγοῦ Richmond, καὶ περιγέμνον τὴν
 μυσταρὰν στραγὴν τῶν αἰχμαλώτων, ἀναγράφει: « Ὁ βραχίων τοῦ αἰθίοπος δη-

Ἡ Πριγκίπισσα ΜΑΡΙΑ μετὰ τῶν τέκνων τῆς.
 (Κατὰ νεοαὐτὴν φωτογραφίαν)

* Κατὰ φωτογραφίαν Σ. ΒΛΑΧΤΟΥ *

ΝΙΚΟΠΟΛΙΣ: ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΟΠΟΙΪΑΣ

[Ἡ Πριγκίπισσα ΜΑΡΙΑ ΒΟΝΑΠΑΡΤΟΥ: ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ἐπισκέπτεται τὸν τόπον, ἐνθα ἐτάφησαν
 ἐν ἔτει 1798 μετὰ τῶν ἀρχαίων ἐρειπίων, οἱ ἡρωϊκοὶ Γάλλοι ὑπερασπιστὰι τῆς Πρεβέζης]

μίου άποικμών εκ τής σφαγής έσταμάτησε, τό σώμα του έκλονιούη σπα-
σμοδικώς, τά γόνατά του έκάμφθησαν, αύτος δ' έπεσεν άσφυκτιών μεταξυ
τών μαρτύρων».

Ήδρύσασα ίδια δαπάνη τό πλοτών Ναυοοκομείον «Αλβανία» ή Πριγκίπισσα
ΜΑΡΙΑ μετέβη εις Ηρέβεζαν, ένθα δι' ιδίων τής άρωγών συνέστησε Ναυοοκο-
μείον, άπερ έθεσεν υπό τήν διεύθυνσιν τής έριτίμου κυρίας Μ. Πανξ, μέλους
του Γαλλικού Έκπαιδευτικού Στουαυού, χήρας του διασήμου Έλληνος χειρουργού
και Καθηγητου τής έν Παρισίους Ιατρικής Σχολής. Ολόκληρος ή Ήπειρος
ήδ διατελή πάντοτε υπό τό γήγρον τής Γαλλίδος Πριγκηπίσσης, ήτις έν
έν τή νέφ εύτυχεί συνδέσμοι της μετά του Πριγκηπου ΓΕΩΡΓΙΟΥ, ού τό όνομα
πάντοτε άποτελεί τό λατρευτόν έυδαλμα του Έλληνικού Λαού, άνεψάνη άληθής
Έλληνίς και πρό οιουδήποτε μόχλου, από πάσης πρωτονεργείας, δέν άπεριμά-
χρονε τήν εύεργετικήν αύτης συμμετοχήν και άντίληψιν, διοργανούσα αυτά
υπέρ των προσφύγων συσσίτια, φέρουσα πανταχού τήν άκτινοβολίαν τής κα-
λοσύνης και τής φαιότητός της, χαρίζουσα ένδύμωρον και άγνήν άνυκού-
φισιν. Και δέν ήτο πρόφραγμα ή άγλή τήν όποιαν σκαρπίζει ή Πριγκητική προσο-
κειώσις, ήτις τοπάκις εκεί εκίνησεν όλα τά χλωμά εκ των πόνοον των πληγών
στόματα εις άκραιφείς και ένθουσιώδεις κραιγιάς εύγνωμοσύνης και χάριτος,
άλλα τό γλυκό και φιλόστοργον μειδίμα της... 'Αλήθεια! πόσον ισχυρόν
είναι τό μειδίμα ένός έστερημένου, όταν γνωρίζη νά τό σκαρπίζει... Έάν ποτέ
ήδύναντο νά ένωθούν εις μίαν ήχώ αι εύλογίαι των γενναίων τραυματιών του
Έλληνικού πολέμου, εις μυριάστιας δ' άποτελείται αύτος, πόσις διθόραμβος
άποθεώσεως. Και άν πάλιν τ' άκλανή και ήμισφραμένα βλέμματα τετιμημέ-
νων πληγωμένων εις μίαν ήνοήντο άκτίνα, μία λάμψις θά κατέλαμπε τό εθ-
γενές πλάσιον, τό όποτον περιελείπει τήν γήρσαν Πριγκηπίσσαν Μαρίαν,
ήν, ή φύσις, ώσει προσιωνίζετο τήν ύπέρτατον αύτης πρωτοβουλίαν και μέρι-
μναν, εδδάντισε μέ διαφύλακταν δόξαν, και τό επί τής γλυκεράτης μορφής της
κάλλος, έναρμόνιον και φωτεινόν, προσηρημόσθη εις περίσσειαν περιπαθούς άγα-
θότητος και άπεριορίστου βελγήτρου Έλληνικοτάτης φυχής... ΑΡΣ.

* ΕΙΣ ΤΟ ΡΟΔΟ ΣΟΥ *

Το ρόδο που μου έγάμισες
Σάν ελξες τή γιορτή Σου,
Τό βλαα στα στήθη μου
Αλώσιο φυλαχτό,
Νά μ' ένδουμήτ' άγάπη μου
Ταίς ώραις που μαζί σου
Τόση εύτυχία έδοκίμασα
Όσο στη γή θά ζώ.

Και άν μαθαθών τά φύλλα του
Και χλωμοκρινίον
Ή άγάπη μου αλώσια
Παντοθενά θά ζή.
Δέν θά μαρδεύ η καρδιάς
Απ' τή καρδιά νά σβύσση,
Τέτοιο ούράνιο αίσθημα
Ήριν κατεβή 'ς τή γή.

* ΛΟΓΙΑ ΑΜΙΛΙΑΝΤΑ ΚΑΙ ΜΥΣΤΙΚΑ... *

Στά νεκρωμένα στήθη μου,
Τήν δουερνή μου ώρα,
Τό μαρμαρένο ρόδο σου
Θά κείτεται χλωμό,
Μαζύ θά νά καταβουμ
Στής λισιμονιάς τή χώρα
Όπως μαζί έπεράσαμε
Σάν κόσμο τό σιληρό.

Και τή ζωή σάν λάβουμ
Στήν άλλη παρουσία,
Θά ξαναβθισή άγάπη μου
Τό ρόδο σου τερπνά!
Θά 'ς τό προσφάτω έλευθερα
Με δότρεμη καρδιά
Και έννομένα θάμειθα
Τότε παντοτεινά.
+ M *

